

மரு. கு. பூங்காவனம்

காணாமல் போன நோய்கள்

மலர் மருத்துவ நோய்வரலாடுகள்

காணாமல் போன நோய்கள்

[மலர் மருத்துவ நோய்வரலாறுகள்]

மரு. கு. பூங்காவனம்

எழுத்தாணி

நூல் பதிப்பு - விற்பனையகம்

காணாமல் போன நோய்கள்

மரு. கு.பூங்காவனம்

பேசி : (0) 9845369715

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

முதல் பதிப்பு : தி.பி. 2044 (கி.பி. 2013)

விலை : உரு. 60

அட்டை வடிவமைப்பு : பச்சீர்

ஒளியச்சு : மா.பாலமுருகன், சென்னை - 600 014

அச்சு : பாரதி அச்சகம், சென்னை - 600 005.

நூலாக்கம் பற்றி : 1 x 8 டெம்மி
80 பக்கங்கள்
10 புள்ளி எழுத்துகள்
இயல்பு (சாதா)க்கட்டு

நூல் வெளியீடு : எழுத்தாணி,
288, மரு. நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005.
பேசி : 9445207501

முன்னுரை

மலர் மருத்துவப் பயன்பாடு பற்றி மருத்துவ உலகம் இன்னும் ஐயப்பாடு உடையதாகவே உள்ளது.

“நோயைக் கவனத்திற் கொள்ளாதீர்! துயரரிடம் காணப்படும் - வாழ்க்கையைப் பற்றிய பார்வை ஆகிய மனநிலையை மட்டுமே காண முற்படுவீர்” என்று மேதை பாச் அவர்கள் கூறிய நெறியைச் சற்றும் பிறழாமல் பின்பற்ற வேண்டும். இல்லையேல் மலர் மருத்துவப் பயிற்சியாளர் தோல்வியே அடைய நேரிடும். அவருடைய தோல்வி மலர் மருத்துவத்தின் தோல்வியாகச் சாற்றிக் கூறப்படும்.

மனநிலைப் பாதிப்பால் நோய் தாக்குகிறது என்பது ஏற்கப்படுகிறது. அதனால் மனநல மருத்துவம் என்னும் ஒரு சிறப்பான மருத்துவப் பிரிவும் உருவாகியுள்ளது. ஆயினும் - மனநிலையைத் திருத்துவதால் நலநிலையை உண்டாக்க முற்படும் மலர் மருத்துவத்துக்கு உரிய இடம் கிடைக்கவில்லை.

மலர் மருத்துவத்தால் நோய் நீங்கியதற்கும் நலம் ஓங்கியதற்குமான சான்றுகள் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையே நோய் நாடும் முறையைக் காட்டுபவையாகவும் உள்ளன.

இந்நூல் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதற்பகுதி என்னுடைய பட்டறிவுகளைக் கூறுவது. இரண்டாவது பகுதி மேதை பாச் அவர்கள் குணமாக்கிய இருபது நோய்வரலாறுகளைக் கூறுவது. அவை அக்கால ஓமியோபதி மருத்துவ இதழாகிய ‘ஓமியோபதியின் உலகம்’ (The Homoeopathic World) என்பதில் வெளிவந்தவை. அவை இப்போது தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

இந்நோய் வரலாறுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டவை மலர் மருந்துகள் மட்டுமே என்பதையும் அவையும் தனித்தனி மருந்துகளாகவே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

மெய்யாய்க் குணமாக்கும் மேன்மைப் பணிசிறக்கும்,

வையம் புகழும், மருத்துவர் - ஐயா!

மலர் மருந்தைத் தேர்ந்துதரும் மாட்சியினால், மாணப்

பலநோயும் நீங்கும் பணிந்து!

வொருள் அடக்கம்

முதற்பகுதி

1. கரைந்துபோன சர்க்கரை! 7
2. அடிக்காத மாடு படிக்காதா? 10
3. இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புக்கும் மருந்து! 13
4. மீட்பரின் அருளிச் செயல்கள் 16
5. இயலாமை, முயலாமை - என்னும் ஆமைகளுக்கும் மருந்து! 21
6. வாய்ப்பூட்டு! 24
7. எங்கிருந்தாலும், அச்சமின்றி வாழ்க! 27
8. மனப் புண்ணைக் காண ஒரு கண்ணாடி! 30
9. எட்டாத பழத்துக்குக் கொட்டாவி! 33
10. தன்னைத் தானே நம்பாதது...! 36
11. அச்சமும் பறந்தது! பல்லியும் இறந்தது! 39
12. மாண்டவருக்காக, வாழ்பவர் சாகவேண்டுமா? 41
13. இறக்கை முளைத்தபின் பறக்கத்தானே வேண்டும்! 43
14. பொருந்தாத சூழலிலும் வருந்தாமல் வாழலாம்! 45
15. 'எல்லா உயிரும் தொழும்!' 48
16. மருத்துவர் ஐயா! உங்களைக் குணமாக்கிக் கொண்டீர்களா? 52

இரண்டாம் பகுதி

17. செருக்கையும் எரிச்சலையும் தீர்த்த சிகோரி! 57
18. தெளிவூட்டிய கிளமாட்டிசு! 63
19. அகத்தையும் மகிழ்வித்த அக்ரிமொனி! 69
20. கெடுதலைப் போக்கிய பொடுதலை (வெர்வைன்)! 75

முதற்பகுதி

[இந்நூலாசிரியர்தம் பட்டறிவுகள்]

www.homeopooonga.com

1. கரைந்து போன சர்க்கரை!

தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. எதிர்முனைத் தொலைபேசி எண் எனக்கு நன்கு அறிமுகமான ஓர் அம்மையாருடையது.

“வணக்கம்” - என்றேன்.

“மிக்க நன்றி”

“நல்லது. நன்றி எதற்கு?”

“தொடர்ந்து ஏழுநாளாகக் கவனித்து வருகிறேன். சர்க்கரையின் அளவு இயல்பாகவே உள்ளது”

“எப்படி?”

“நீங்கள் அறிவுறுத்திய அந்த மருந்துதான்”

“வேறு தொல்லைகள் எப்படி இருக்கின்றன?”

“எல்லாம் குறைந்துவிட்டன. மனமும் அமைதியாக இருக்கிறது.”

அதற்குமேல் எங்கள் உரையாடல் வேறுதிசையில் தொடர்ந்தது.

பேசியவர் நாற்பத்தைந்து அகவை (வயது) உடையவர். அவருக்குச் சில மாதங்களாகவே மிகக் கடுமையான தொல்லைகள் இருந்தன.

அவருக்கு மாதவிடாய் நிறைவு அடையும் பருவம். மூன்று மாதங்களுக்கு முன், மாதவிடாய்ப் போக்கு பல நாள்சளாகத் தொடர்ந்து வெளிப்பட்டது. அதனால் உடலளவிலும் உள்ளத்தளவிலும் ஏற்பட்ட சில தொல்லைகள். வெவ்வேறு மருந்துகளுக்குப் பின் ஒரு வழியாக மாதவிடாய்ப் போக்கு அப்போதைக்கு நின்றுது. ஒரு மாத காலத்திற்குப் பின் மீண்டும் அதே போக்கு; அதே தொல்லைகள். முன்பு பயன்பட்ட அம் மருந்துகள் இப்போது உதவவில்லை. ஆங்கில மருத்துவத் துணையை நாடிச் சென்றார்.

‘கருப்பையை அறுத்து நீக்க வேண்டும். ஆனால் உங்களுடைய நீரிழிவுநோய் மிகுந்துள்ளது. முதலில் அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வாருங்கள், அதற்குப் பின் அறுவை

செய்யலாம்' என்று மகப்பேறு மருத்துவ வல்லுநர் கூறி அனுப்பிவிட்டார்.

அம்மையார்க்குச் சில ஆண்டுகளாகவே நீரிழிவு நோய் உள்ளது. குணமாக்க முடியாத நோய்களுள் நீரிழிவும் ஒன்று என்று உலகநல ஒன்றிய அமைப்பின் (WHO) அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளதாம். 'நீரிழிவுக்கு வாழ்நாள் முழுதும் மருந்தை உட்கொள்ள வேண்டும். உணவுக் கட்டுப்பாடும் உடற்பயிற்சியும் உடன் வேண்டும்' என்று ஆங்கில முறை மருத்துவரால் அம்மையார் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தார்.

இப்படி - ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஏற்பட்ட மாதவிடாய்ப் போக்கு - அது தொடர்பாகக் கூறப்பட்டவை. அப்போதுதான் அவர் என்னுடைய அறிவுரையை வேண்டினார்.

அவர் கட்டண விருந்தினர் இல்லம் (Paying Guest House) ஒன்றை நடத்தி வருகின்றார். இருபது பேருக்குக் குறையாத எண்ணிக்கையில் அங்குத் தங்கியிருப்பவர்களுக்கு உணவு உறைவிடத் தேவைகளை வழங்குவது அவருடைய பொறுப்பு. அது தொடர்பாக ஒவ்வொருவருடைய குறையையும் போக்கவேண்டும். மாறி மாறி எழுகின்ற இடைவிடாத சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும் - என்ற நிலை.

அம்மையார்க்குக் கண் விழிப்பதில் இருந்து, இரவில் உறங்கச் செல்லும் வரை ஓய்வு இல்லாத பணிச்சுமை. இரவில் படுக்கச் சென்ற பின்னரும் அடுத்த நாளுக்கு உரிய தேவைகள், பணிகள் பற்றிய எண்ணமும் திட்டமிடுதலும் எனத் தொடர்ந்தன.

அவருடைய நீரிழிவு நோயையோ, மாதவிடாய்ப் போக்கையோ நான் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை. அவருடைய பணிச்சுமை பற்றி எனக்கு ஓரளவு தெரியும். அவருடைய மனநிலை பற்றித் தெளிவாக்கிக் கொள்ள விரும்பினேன்.

அவர் எமது ஓமியோபதி, மலர் மருத்துவ வகுப்புகளில் கலந்து கொண்டவர். அம் மருத்துவ முறைகளில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உடையவர். அவருடைய விருந்தினர்களின் மருத்துவத் தேவையையும் அவரே ஓரளவுக்கு நிறைவு செய்கின்றவர்.

'மலர் மருந்துகளில் உங்களுக்குப் பயன்படும் மருந்தைத் தேடலாமே' என்றேன். 'படிப்பதற்கு நேரம் ஏது? தலைக்கு மேலே வேலை இருக்கிறதே' என்றார். அவர் கூறிய அத் தொடரை மீண்டும் கூறி, 'தாங்க முடியாத வேலைப்பளு என்பதற்கு ஒரு மருந்து இருக்கிறதே?' என்றேன்.

மருத்துவ மேதை எட்வர்டு பாச் (1886-1936) என்பவர் இங்கிலாந்து நாட்டில் வாழ்ந்த ஓர் ஆங்கிலமுறை மருத்துவர். அவர் அம் மருத்துவ முறையை ஒதுக்கிவிட்டு, மெய்யியல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டதும் மனநிலைக்கு உரியதாய் இருப்பதும் ஆகிய மலர் மருத்துவ முறையைக் கண்டுபிடித்தவர். அம் மருத்துவ முறைக்கே உரியவையாக முப்பத்தெட்டு மருந்துகள் உள்ளன. அவற்றுள், நம்முடைய அம்மையாரின் மனநிலைக்கு ஏற்றதாக ஒரு மருந்து உள்ளது.

- தாங்க முடியாத வேலைப்பளு
- தலைக்கு மேல் உள்ள பணிச்சுமை
- மாந்த ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட பணி அழுத்தம்

என்னும் இந் நிலைகளால் 'இவ்வளவு பொறுப்புகளையும் எப்படிச் சுமக்கப் போகிறேனோ?' என்று மனம் குலைந்து நிற்பவர்க்கு உரியது 'எல்ம்' (Elm) என்னும் மலர் மருந்து.

இங்குக் கூறப்பட்ட இந்நோய் வரலாற்றின் நாயகியாகிய அம்மையார்க்கு இம் மருந்துதான் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. அவர் அதை உட்கொண்ட பத்து நாட்களுக்குப் பிறகுதான்,

'சர்க்கரையின் அளவு தொடர்ந்து இயல்பாக உள்ளது'

'மாதவிடாய்ப் போக்குக் குறைந்து நீங்கியது'

என்னும் உடலியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

அம்மையாருடைய பணி அழுத்தம் சிறிதும் குறைந்துவிடவும் இல்லை; அவர் தம் வேலைப்பளுவில் பங்கு ஏற்க வேறு யாரும் முன்வரவும் இல்லை. ஆயினும் அவ்வேலைப் பளுவை அமைதியாக எதிர்கொள்ளும் மனநிலையும் உண்டாகியது. அத்தகைய மனநிலை மாற்றம் ஏற்படாமல் உடல்தொல்லைகள் சிறிதும் நீங்கமாட்டாதவையாய் இருந்து வருத்திக் கொண்டிருக்கும்.

எல்லாம் 'எல்ம்'மின் செயல்!

2. அடிக்காத மாடு படிக்காதா?

அன்றைக்கு மருத்துவக் கூடத்தைத் திறந்து அரைமணி நேரம் ஆகியும் 'போணி'யாக வில்லை. செய்தித்தாளை விரித்துவைத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“வணக்கம் அங்கிள்” என்ற குரலைக் கேட்டு ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். எதிரே மலர்க்கொடி நின்றுருந்தாள். பெயர்தான் மலர்க்கொடி! உருவமோ குண்டுச்சட்டி! அவர்கள் குடும்பத்தினர் எப்போதாவது மருத்துவ உதவியை நாடி வருவார்கள்.

மலர்க்கொடி பதின்மூன்று அகவை (வயது) உடையவள். பட்டுச்சட்டை, அதே துணியில் பாவாடை, தலைமுடிப் பின்னல், முகமலர்ச்சி - என்னும் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து 'இன்றைக்கு என்ன பிறந்த நாளா?' என்று கேட்டேன். 'அதெல்லாம் இல்லை. முதல்வே இதைப் பிடிங்கோ' என்று கூறிக்கொண்டே ஓர் அட்டைப்பெட்டியை நீட்டினாள். அதற்குள்ளே இனிப்புப் பண்டங்கள் உள்ளன என்பதை எந்த 'மாங்காய் மடையனும்' கூறிவிடுவான். அவளுக்கப் பின்னாலேயே அவளுடைய அம்மாவும் தம்பியும் வந்தார்கள். 'இதைப் பாருங்கோ' என்று கூறிக்கொண்டே, இரண்டாக மடிக்கப்பட்டிருந்த அட்டையை நீட்டினாள் மலர்க்கொடி.

அது அவளுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து கொடுக்கப்பட்ட மதிப்பெண் அட்டை. அவள் எட்டாம் வகுப்பில் இருந்து ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறாள் என்ற குறிப்புடன் ஆண்டுத் தேர்வில் அவள் பெற்றுள்ள மதிப்பெண்களும் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. அவளுடைய மலர்ச்சிக்கும் மகிழ்ச்சிக்குமான காரணம் எனக்குப் புரிந்தது.

மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு அவளுடைய அம்மா வந்திருந்தார். அவர் அழாக்குறையாக முறையிட்டார்.

பள்ளியில் மாதந்தோறும் நடைபெறும் தேர்வுகளில் இரண்டு அல்லது மூன்று பாடங்களில் தோல்வி. ஏனையவற்றில் தேர்ச்சிக்கு வேண்டிய அளவுள்ள மதிப்பெண்கள். மலர்க்கொடியின் படிப்பு

முயற்சிக்குக் குறைவில்லை. காலை, மாலை என்று படிக்கத்தான் செய்தாள். தனிப்பயிற்சி ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டிருந்தது.

அம்மாவின் முறையீட்டைக் கேட்டுக்கொண்டே கல்லுக்குத்தி போல உட்கார்ந்திருந்த அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். ‘நான் என்ன செய்யட்டும். நான் படிக்கத்தான் செய்கிறேன், ஆனால் எல்லாம் மறந்து போகிறதே’ என்றாள்.

“எங்களால் முடிந்ததை எல்லாம் செய்துவிட்டோம். இனிமேல் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள்தான் இதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும்” - என்று அம்மாவின் முறையீடு முடிந்தது.

கண்டிப்பும் அறியாமையும் உடைய பெற்றோர்களாக இருந்தால் மலர்க்கொடியும், அவளைப் போன்ற பிற மாணவர்களும் அடி, உதை, திட்டு என்று பல தண்டனைகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் ஆளாகியிருப்பார்கள். உரிய மருத்துவத்தை - உதவக்கூடிய மருத்துவத்தை - நாடிச் செல்லும் பெற்றோர் போற்றுவதற்கு உரியவர்கள்.

மலர்க்கொடிக்கு ஏற்றதாகிய ஒரு மலர்மருந்தைக் கொடுத்தேன். முதலில் இரண்டு நாள் காலை இரவு என்று இரண்டு வேளையும், பின்னர் பத்து நாளுக்கு ஒருமுறை ஒருநாள் மட்டும் காலையிலும் இரவிலும் மருந்தை உட்கொள்ளுமாறு கூறி அனுப்பியிருந்தேன்.

அதற்குப் பிறகு இப்போது வந்துள்ளனர். அட்டையைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தேன் “எல்லாம் முதல் வகுப்பு” என்று கூறிய சிரிப்பு மகிழ்ச்சியுடன் மலர்க்கொடி இருந்தாள்.

சரி! இப்படி மென்மையாகவும், ஆனால் உறுதியான நன்மையாகவும் பயன்பட்ட மருந்து எது? என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமன்றோ?

இங்கிலாந்து நாட்டில் வாழ்ந்த மருத்துவமேதை எட்வர்டு பாச் என்பவர் மலர் மருத்துவமுறையைக் கண்டுபிடித்தார். அதில் கூறப்பட்டுள்ள மருந்துகள் மூன்றாம் பேருக்குத் தெரியாமல் - தீமைக்கும், கேட்டுக்கும் எதிரான நன்மையை உண்டாக்கக் கூடியவை. அதில் கூறப்பட்ட மருந்துகளுள் ஒன்று -

- ஊன்றிக் கவனிக்கும் திறம் இல்லாமை,
- எதையும் சுற்றுக் கொள்வதற்குப் பெருமுயற்சி தேவைப்படுதல்.

- திரும்பத் திரும்ப கற்றாலும் மனத்தில் தங்காமை என்பவற்றை மாற்றக்கூடியதாக உள்ளது. அதன் பெயர் 'செக்ட்நட் பட்' (Chestnut bud) என்பது. இம் மருந்துதான் மலர்க்கொடிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் புதுக்கோட்டையில் இருந்து ஓர் அன்பர் தொலைபேசியில் பேசினார். அப்போது வெளியாகியிருந்த 'மகிழ்ச்சி தரும் மலர் மருத்துவம்' என்னும் எனது நூலைப் படித்திருக்கிறார். பதினோராம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த அவருடைய மகள் எழுபது, என்பது மதிப்பெண்கள் பெறுகிறாராம். தொண்ணூற்றுக்கு மேல் மதிப்பெண் பெறுவதற்கு செக்ட்நட் பட் கொடுக்கலாமா? என்று கேட்டார். மகளுக்கு இன்னும் கூடுதலான ஊக்கமும் பாராட்டும் போதும். உங்களுடைய மனக் கவற்சியைப் போக்குவதற்குத்தான் ஏதாவது மருந்து வேண்டப்படும் என்று நான் கூறியவுடன் அவர் தொலைபேசிப் பேச்சை முடித்துக்கொண்டார்!

3. இருதலைக் கொள்ளி எழும்புக்கும் மருந்து!

குமரன் வீட்டில் இருந்த எல்லாருக்கும் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

குமரன் பெற்றோர்க்கு ஒரே பிள்ளை, செல்லப்பிள்ளை. கள்ளம் கவடு இல்லாதவன். அவனுடைய தந்தையார் சிங்கப்பூரில் பணியாற்றியபோது அவன் அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவன். ஏழெட்டு வகுப்பு வரை அங்கேயே படித்தவன். உரிமை உணர்வுடன் வளர்க்கப்பட்டவன். அறிவுக்கூர்மை உடையவன். பதினோராம் வகுப்பில் அவன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். காதல் கடிதம் எழுதுவது எப்படி என்று அம்மாவிடம் அறிவுரை கேட்டான் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

குமரனுடன் படித்த பிற மாணவர்கள் எல்லாரும் அடுத்துப் படிக்கவேண்டிய துறைக் கல்வியைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு அதற்கு ஏற்றவாறு முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். மேற்கல்வி பற்றித் தீர்மானிக்கக் குமரனுக்கு முடியவில்லை. குழம்பினான். ஒரு குறிப்பிட்ட துறைக்கல்வியை மேற்கொள்வதாகக் காலையில் சொல்வான். அது மாலையில் மாறிவிடும். இரவில் வேறொன்றாகும். மறுநாள் மீண்டும் சுழற்சி. அவன் குழம்பியதோடு எல்லாரையும் குழப்பினான்.

‘நீ என்ன படித்தாலும் சரி’ என்று பெற்றோர் அவனுடைய முடிவுக்கே விட்டுவிட்டனர். ஆனால் குழப்பத்தில் இருந்து அவனால் விடுபட முடியவில்லை. இது, அவனுடைய இப்போதைய கல்வியையும் பிற செயல்பாடுகளையும் மிகவும் பாதித்தது.

மனத்தேற்றக் கலை (counselling) யின் வழி அவனுக்குத் தெளிவு உண்டாக்கும் முயற்சியும் பயன்தரவில்லை.

குமரனுடைய தாய்மாமனார் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர். மருத்துவத் தொண்டு முயற்சிகளுக்குத் தோள்கொடுத்து உதவும் நல்லார். அவர் அறிவுறுத்தியபடி குமரனின் தாயார் அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

நல்ல நட்புச் சூழலில் அவனுடன் அரைமணி நேரம் பேசினேன். அவனும் மனம் விட்டுப் பேசியதால் அவனுடைய குழப்பநிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

மலர் மருத்துவ முறையில், நம்முடைய குமரனுக்காகவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைப் போன்றதாகிய ஒரு மருந்து உள்ளது. அம் மருந்தைப் பற்றி மரு. எட்வர்டு பாச் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இரண்டில் எது சரியானது என்று முடிவுகட்ட இயலாமல் துன்புறுவோர். அவர்களுக்கு முதலில் ஒன்றும், பிறகு வேறொன்றும் சரியாகப் படும்”

அம் மருந்தின் பெயர் ‘கிளராந்தசு’ (Scleranthus) என்பது. குமரனுக்கு அம் மருந்தைக் கொடுத்து, அதை எவ்வாறு உட்கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் கூறி அனுப்பினேன்.

பத்து நாட்களுக்குப் பின் நண்பர் தொலைபேசியில் பேசினார். ‘குமரனின் குழப்பம் தீர்ந்தது’ என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

இன்னொருவர் அரசுத் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவர். அலுவல்களை ஒழுங்காகச் செய்யமுடியவில்லை. இரண்டு நாள் வேலைக்குப் போனால் மூன்று நாள் மட்டம் போட்டுவிடுவார். அதிகாரி சொல்லிப்பார்த்தார்; கடிந்துகொண்டார். பயன் ஏதும் இல்லை. வேறு வழிஇன்றி, அவரைத் தொலைவான இடத்துக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். அவர் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தார். ஓரிரு நாளிலேயே திரும்பி வந்துவிட்டார். மீண்டும் அங்கே போகவில்லை. நெருக்கடி மிகுந்தது. பணி பறிபோய்விடும் நிலை உருவானது. அப்படி அவரை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டால் பணிக்கொடைப் பணமும் ஓய்வூதியமும் கிடைக்காமல் போகும்.

அவருடைய உறவினர் வழியாக, அவருக்குக் கிளராந்தசு கொடுக்கப்பட்டது. சில நாளிலேயே அவர் விருப்ப ஓய்வுக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டார் என்ற செய்தியும் வந்தது.

அரசு என்பவர் ஒரு தனியார் பள்ளியில் உதவியாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவர். அகவை (வயது) நாற்பதுக்கு மேல் ஆகிறது. திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. மனவளக் கலை பயின்றவர்; பயிற்றுவிப்பவர். மெய்யியல் நாட்டம் உடையவர்.

‘தாம் செல்வது சரியான வழிதானா?’ என்னும் ஐய உணர்வு அவருக்குள் முகிழ்த்தது; ஊன்றி வளர்ந்தது. அவர் குழம்பினார்; தடுமாறினார். அவருக்கும் கிளராந்தசு கொடுக்கப்பட்டது. ஓரிரு நாளிலேயே குழப்பம் தொலைந்தது. தடுமாற்றமும் நீங்கியது. தெளிவுற்றவராகத் தம் தொண்டுப் பணிகளைத் தொடர்கின்றார்.

மனத்தில் தோன்றும் குறைபாட்டுக்கு எதிரான நன்மையை வளர்ப்பதே அக்குறைபாட்டை நிலையாகப் போக்கும் ஒரே வழி என்பது மேதை பாச் கூறும் நன்னெறி.

மலர் மருத்துவம் மனத்தளவில் உண்டாகும் குறைபாடுகளைப் போக்கி நன்மையைப் பெருக்கும் செயலைத் தவறாமல் தருகிறது.

‘மருந்தாகித் தப்பா மரம்’ என்று திருக்குறள் கூறுகிறது. அதற்கு ‘மருந்தாகித் தப்பா மலர்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் அன்றோ!

4. மீட்பரின் அருளிச் செயல்கள்!

ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணி அளவில் வீட்டின் வெளிப்புறத்து இரும்புக் கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டது. விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டே எட்டிப் பார்த்தேன்.

“ஐயா நான்தான்...” என்று கூறியவாறு அப்பெயருக்கு உரிய நண்பர் நின்றிருந்தார். வெளியே சென்றேன்.

‘சுமோ’ வண்டியில் அவருடைய மனைவியார் படுத்திருந்தார். கண்களில் விளக்கு அடித்துப் பார்த்தபோது ஒளிக்கூச்சம் இல்லை. நாடித்துடிப்பு ஏறத்தாழ சரியாகவே இருந்தது. அவர் ஆழ்ந்த மயக்கத்தில் இருந்தார்.

மாலையில் இருந்து உறவினர்களுக்கிடையே வாய்ச்சண்டை முற்றிக்கொண்டே வந்தது. எப்போது வேண்டுமானாலும் கைகலப்பு ஏற்பட்டு வெட்டு, குத்து என நிகழும் நிலை. காவல் துறையினர் வந்து சிலரைக் காவல் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இக் கலவரமான சூழலில் அவ் அம்மையார் மயங்கி விழுந்திருக்கின்றார்.

மலர் மருந்துகளில் ‘மீட்பு மருந்து’ (Rescue Remedy) என்று ஒரு கூட்டு மருந்து உள்ளது. மயக்க நிலைக்கு மட்டும் என்று ‘கிளமாட்டிசு’ (Clematis) என்ற மருந்தும் உண்டு. அவ் இரண்டு மருந்துகளிலும் சிறிதளவு அந் நண்பரிடம் கொடுத்து, அப் பெண்மணி உணர்வு பெற்று எழுகின்றவரை கால்மணிநேரத்துக்கு ஒருமுறை என்று அம்மருந்துகளை மாற்றி மாற்றிக் கொடுக்குமாறு கூறி அனுப்பினேன்.

மறுநாள் மாலையில் கணவன் மனைவி இருவரும் எனது மருத்துவக் கூடத்துக்கு வந்தனர். இரண்டு மருந்திலும் இருந்து ஒவ்வொரு வேளைக்கு உரிய மருந்து மட்டுமே தரப்பட்டது என்றும், அதற்குமேல் தேவைப்படவில்லை என்றும் நண்பர் கூறினார்.

தெருவில் ஒரு பூனை அடிபட்டு மயங்கிக் கிடந்தது. மூச்சுவிடுவது தெரிந்தது. குருதி ஒழுக்கும் காணப்பட்டது. மீட்பு மருந்தைத் தண்ணீரில் கரைத்து பூனையின் வாயில் சில துளிகள் விடப்பட்டன. மருந்துநீர்க் கலவையில் துணியை நனைத்து அடிபட்ட இடத்திலும் தடவப்பட்டது. இரண்டே மணித்துளியில் பூனை மயக்கத்தில் இருந்து விழித்தது. தானாகவே எழுந்து நொண்டிக் கொண்டே நடந்து சென்றுவிட்டது!

எங்கள் வீட்டிற்கு எதிரே வெட்டவெளியாக உள்ள விளையாட்டுத்திடல். அதற்கு அடுத்த தெருவில் இரண்டு பேர் உரத்தகுரலில் மாறிமாறிப் பேசினர். சுற்றி நாலைந்துபேர் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஏதோ கலவரமான சூழல் என்பது தெரிந்தது. நான் அங்கே சென்றேன்.

இருவரும் எதிரெதிரே அவர்களுடைய இரண்டு சக்கர வண்டிகளில் வந்திருக்கின்றனர். சற்றுக் கவனக்குறைவினால் ஒருவரைஒருவர் இடித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்திருக்கின்றனர். ஒருவருக்கு இலேசான அடி, சிராய்ப்புக் காயங்கள். இன்னொருவருடைய வண்டியின் விளிம்பு நெளிந்து விட்டிருந்தது. ஒருவரை ஒருவர் குறைகூறிய வாய்ச்சண்டை முற்றிக் கொண்டிருந்தது.

‘அதோ! அடிபட்டிருக்கிறதே! இந்த மருந்தைச் சாப்பிடுங்களேன்’ என்று கூறிக் கொண்டே, கைவயம் எடுத்துச் சென்ற மீட்புமருந்தில் இருந்து ஆளுக்கு ஒருவேளை மருந்தைக் கொடுத்தேன். அவர்களும் மறுப்புச் சொல்லாமல் வாயில் போட்டுக் கொண்டனர். சிலநொடிகளில் இருவரும் ஒன்றும் பேசாமல் அவரவர்களுடைய வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு அவர்கள் போக்கில் சென்றுவிட்டனர்.

எமது மலர் மருத்துவ வகுப்பில் கலந்துகொண்ட ஓர் அன்பர். பல் வலியால் தொல்லைப்பட்டார். பல்லைப் பிடுங்க வேண்டியிருந்தது. பல் மருத்துவரிடம் போகுமுன்பு மீட்பு மருந்தில் ஒருவேளை உட்கொண்டார். பல்லைப் பிடுங்கியபின், மரப்பு ஊசியின் வேலை முடிந்து வலி தொடங்கியபோது ஒரு மணிநேர இடைவெளியில் மீட்பு மருந்தை இரண்டு வேளை உட்கொண்டார். வலிக்காகவும் புண் ஆறுவதற்காகவும் வேறு எம் மருந்தும் தேவைப்படவில்லை.

அதே வகுப்பில் கலந்துகொண்டவர்களில் தமிழாசிரியராகிய அம்மையாரும் ஒருவர். எப்போதும் மீட்பு மருந்தைக் கைவயம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர். பள்ளியில் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் தேவைப்படும் போதெல்லாம் மீட்சி வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்!

மிக அண்மையில் நடந்த நிகழ்ச்சி இது. எனக்கு நெருக்கமான நண்பர் ஒருவர். அவருடைய தமிழாக்கப் பெயர் 'எழிலரசர்' என்பது. அவருடைய நண்பர் ஒருவர் சென்னையில் வாழ்பவர். அவர் சாய்பாபா பற்றாளர். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஒரு திங்கள் முழுவதும் புட்டபர்த்தியில் மீட்புப்பணி, முதல்உதவி, அந்நிறுவனத்தில் ஊழியப் பணி முதலானவற்றை மேற்கொள்பவர். 'ஈசுவரசர்' என்னும் தமிழாக்கப் பெயரினர்.

ஈசுவரசர் பலமுறை வற்புறுத்தி அழைத்ததால் இரண்டு நாள் புட்டபர்த்தியில் தங்குவதற்கு இசைந்த எழிலரசர் அங்குச் சென்றார். தம் நண்பரின் தொண்டுப் பணிகளை அறிந்த எழிலரசர் முதலுதவிக்குப் பயன்படும் மீட்பு மருந்து பற்றிக் கூறினார். ஆனால் அந் நண்பரோ அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

எழிலரசர் புட்டபர்த்தியில் இருந்து பெங்களூருக்குத் திரும்பும் நேரத்தில், அங்குள்ள மருத்துவமனையில் இருந்து ஈசுவரசருக்கு அழைப்பு வந்தது. அவர் அங்குச் சென்றார்.

புட்டபர்த்தி பேருந்து நிலையத்தில் மயக்கநிலையில் கிடந்த ஒரு முதியவரை மருத்துவமனையில் சேர்த்திருக்கின்றனர். மருத்துவ உதவியால் அவர் சற்று மயக்கம் தெளிந்தபோது அவரைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கேட்டிருக்கின்றனர். முதியவரின் வாய் குழறியது. அவர் பேச்சு அங்கு இருந்த யாருக்கும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அவர் தமிழில் பேச முயற்சி செய்கிறார் என்பது மட்டும் தெரிந்ததால் ஈசுவரசரை அழைத்திருக்கின்றனர். ஈசுவரசருக்கும் முதியவரின் பேச்சுப் புரியவில்லை. ஊருக்குச் செல்ல இருக்கின்ற நண்பரை வழியனுப்பிவிட்டு வந்து முதியவரைக் கவனிப்பதாகக் கூறிவிட்டு வந்த ஈசுவரசர் அதுபற்றி எழிலரசரிடம் கூறினார். 'எதற்கும் இந்த மருந்தைக் கொடுத்துப்பார்' என்று கூறி, மீட்பு மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டு எழிலரசர் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அரைமணி நேரத்தில் எழிலரசருக்குத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. எதிர்முனையில் இருந்த ஈசுவரசர் என்ன மாய மந்திரமான மருந்தப்பா அது (Magical Medicine)! என்று வியந்து கூறி நடந்ததை விளக்கினார்.

மருத்துவமனைக்குச் சென்ற ஈகவரசர் ஒருவேளைக்கு உரிய மீட்பு மருந்தை முதியவருக்குக் கொடுத்தார். முதியவர் தெளிவடைந்து தமது தொலைபேசி எண்ணைத் திருத்தமாகக் கூறினார். மீண்டும் மயங்கிவிட்டார். பத்து மணித்துளிக்குப் பிறகு மீண்டும் ஒருவேளை மருந்தைக் கொடுத்தபோது, முதியவர் எழுந்து உட்கார்ந்தார். தம்மைப் பற்றிய குறிப்புகள் அனைத்தையும் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார். முதியவரின் உறவினர்களுடன் தொடர்பு கொண்டனர். அவர்கள் சென்னைக்கு அருகில் வாழ்கின்றவர்கள். மூன்று நாட்களுக்கு முன் முதியவர் வீட்டில் சண்டைபோட்டுக் கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறியவர். இதுவரை எந்தச் செய்தியும் வராமல் இருந்தது என்று கூறி அழுதிருக்கின்றனர். முதியவர் இயல்பாகவே குழறிப் பேசுபவர் என்பதையும் கூறியிருக்கின்றனர்.

மீட்பு மருந்துக்குப் பின் முதியவரிடம் காணப்பட்ட தெளிவைக் கண்டு மருத்துவமனையில் இருந்தவர்கள் வியப்படைந்திருக்கின்றனர்.

மலர் மருத்துவ வகுப்பின்போது எழிலரசர் இச் செய்தியைக் கூறி மகிழ்ந்தார்; மகிழ்வுட்டினார். புட்டபர்த்தித் தொண்டர்களின் முதல் உதவிப் பெட்டியில் மீட்பு மருந்தும் இடம்பெறும் என்பதையும் கூறினார்.

வெளிநாடுகளில், அதிலும் குறிப்பாக ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளில் மிகப்பலர் மீட்பு மருந்தைத் தம் பையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களாம். மேனாடுகளில் ஓட்டுநர் உரிமம் அளிப்பதில் மிகுந்த கண்டிப்பாக இருப்பார்களாம். கடுமையாகத் தேர்வு நடத்துவார்களாம். அத்தேர்வுக்குப் போகும் மாணவர் ஒருவருக்கு ஓட்டுநர் பயிற்சியாளர் மீட்பு மருந்தைக் கொடுத்தாராம்! இதை அவரே கூறியதோடு, அவர் அத்தேர்வில் வெற்றிபெற்றார் என்பதையும் கூறினார்!

மீட்பு மருந்தின் நன்மைகள் ஏராளம்! ஏராளம்!

- துன்பத்தில் இருந்து,
- துயரத்தில் இருந்து,
- வலியில் இருந்து,
- அதிர்ச்சியில் இருந்து,
- இடரில் இருந்து -

ஏன் உயிரையும் கூட மீட்புச் செய்வது அரிய பணிதானே! எலும்பில் உண்டாகும் பாதிப்பைத்தவிர வேறு எல்லா இடங்களிலும் மீட்பு மருந்து அம்மீட்புப் பணியைத் தப்பாமல் செய்கிறது. அது பயன்பட்ட, பயன்படுகின்ற இடங்களைக் காட்டிலும் அது பயன்பட வேண்டிய இடங்கள் இன்னும் மிகுதியாக உள்ளன. மீட்பு மருந்து பற்றிய விழிப்புணர்வு நம்மிடையே குறைவாகவே உள்ளது. அதை எப்போதும் கைவயம் வைத்திருப்பதால், காலத்தால் உதவும் நன்மைகள் வாய்க்கும்.

மீட்பு மருந்து ஒரு கூட்டு மருந்து எனப்பட்டது. அதில் உள்ள மருந்துகளாவன :

பாறைமுளரி (Rock Rose) - பெருந்திகிலைப் போக்குவது.

பெதலகேமின் விண்மீன் (Star of Bethlehem) - அதிர்ச்சியை அகற்றுவது,

கிளமாட்டிசு (Clematis) - மயக்கத்தை மாற்றுவது

இம்பேசன்சு (Impatiens) - எரிச்சலைத் துடைப்பது,

செரிபிளம் (Cherry Plum) - மனஉறுதியைத் தருவது,

ஆம்! இம் மீட்பரை நம்பினார் கைவிடப்படார்! இது, இதனைப் பயன்படுத்தினோர்தம் பட்டறிவாகும்.

5. இயலாமை, முயலாமை - என்னும் ஆமைகளுக்கும் மருந்து

“என்னால் முடியலையே... நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்று அந்த நாய் ‘பேசி’யது! வாயைத் திறந்தும் நாவை அசைத்தும் தான் பேசவேண்டும் என்பதில்லையே! அந்த நாயின் தொங்கிய முகமும் வாடிய கண்பார்வையும் தாம் அப்பேச்சுக் குறிப்பை வெளிப்படுத்தின.

“நொண்டியம்மா! உன்னால் முடியும்; முயன்று பார்” என்று அதன் உரிமையாளர் கூறிக்கொண்டே தூக்கி நிறுத்தியபோதுதான் அது அப்படிப் பேசியது.

அவருடைய மகள் விலங்குகளிடம் மிக்க அன்புடையவர். அதிலும் செல்லமான நாய் என்றால் சொல்லவே வேண்டிய தில்லை. அப் பெண்மணி பணியாற்றிய அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் நாய்கள் காப்பகம் ஒன்று இருந்தது. அவர் ஒருமுறை அங்கே சென்றபோது, அந்த வெள்ளை நிறப் ‘பொம்ரேனியன்’ நாய் அவருடைய மடியில் ஏறிப் படுத்துக்கொண்டது! அவ்வளவுதான்! அவருடைய வீட்டுக்குப் புதிய விருந்தினராக வந்து அடைக்கலம் பெற்றுவிட்டது. இது நடந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன.

அது ஒரு பெட்டை நாய். குட்டிகளை இனப்பெருக்கம் செய்து விற்பதற்காக வளர்க்கப்பட்ட நாய்போலும். அப்படி அதன் தோற்றம் இருந்தது. முன்பு வளர்த்தவர்களால் அது கைவிடப்பட்டதோ என்னவோ தெரியவில்லை. தெருநாயாக அலைந்து, நாய்கள் காப்பகத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டது என்பது தான் அதன் பழைய வரலாறு. அதனுடைய முதுகெலும்பின் ஒரு பகுதி உடைந்துவிட்டதால் முடம்பட்டிருந்தது. ஒரு கால் கீழே ஊன்றமுடியாதவாறு சும்பியிருந்தது. அந்த அடி எப்படி ஏற்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் அது ஒரு காலை ஊன்றாமலேயே குதித்துக் குதித்து நடப்பதும் அழகுதான்!

நொண்டியம்மா நல்ல பழக்கங்களையும் அன்பாகப் பழகும் குணத்தையும் கொண்டது. கைகுலுக்கும். வா, போ, இரு, எழுந்திரு, படு, நட, சாப்பிடு என்று கூறுவதைப் புரிந்துகொண்டு அப்படியே செய்யும். வீட்டிற்கு விருந்தினர்கள் வரும்போது ‘நானும் இந்த

வீட்டில் ஓர் உறுப்பினர்' என்று கூறுவதைப் போலக் கூடவே இருக்கும். அவர்களாகவே தின்பண்டம் ஏதாவது கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளாமே தவிர தட்டிப் பறிக்காது. யாராவது புதியவர்கள் வந்தால் வீட்டில் உள்ளவர்கள் வந்து பேசுகின்ற வரைக்கும் அவர்களை உள்ளே விடாமல் வழியை மறித்துக் கொண்டு நிற்கும். வீணாகக் குரைக்காது. யாரையும் கடித்ததும் இல்லை. வேலைக்காரி வீட்டில் உள்ள அறைகளுக்குள் சென்று துடைத்துப் பெருக்கித் தூய்மை செய்யும்போது கூடவே சென்று கவனிக்கும்!

அவ்வளவு அமைதியான நாய் ஒருநாள் வீட்டு வளாகத்தில் இருந்து உரத்த குரலில் இடைவிடாமல் குரைக்கின்ற ஓசையைக்கேட்டு வீட்டுக்காரர் ஓடிச் சென்று பார்த்தார். அங்கே சற்றுத் தொலைவில் ஒரு நீளமான நாசுப்பாம்பு படமெடுத்து நின்று கொண்டிருந்தது. அதை ஒரு விரற்கடை அளவும் அங்கும் இங்கும் அசையவிடாமல் குரைத்துக்கொண்டு பத்திரகாளியாக நிற்குகொண்டிருந்தது அந்த நாய். வீட்டுக்காரர் அதைச் சற்று அமைதிப்படுத்திப் பிடித்துக் கொண்டபோது பாம்பு தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு வெளியேறி விட்டது. அந்த நாயின் அமைதி வடிவத்திற்குள் அப்படி ஒரு சீற்றம்!

நொண்டியம்மாவுக்கு முதுமையின் தளர்ச்சி ஒருபுறம். அதற்கு ஏற்றவாறு அதன் முதுகில் ஏற்பட்ட பழைய அடியின் முடக்கமும் மிகுந்து கொண்டே வந்தது இன்னொரு புறம். அதனால் நடக்க முடியவில்லை. உடம்பு பெருத்துக்கொண்டே இருந்தது. அதன் குறிப்பறிந்து தூக்கிக்கொண்டு சென்று வெளியே நிறுத்தினால் சிறுநீரும் மலமும் கழித்துவிட்டு உள்ளே படுத்துக் கொள்ளும். நாளடைவில் அதனால் நிற்கவும் முடியாததால் கிடப்பிலேயே கழித்துவிட்டு, யாராவது வந்து தூய்மைப்படுத்தும் வரை இயலாமை உணர்வை வாய்விட்டு முணங்கியும் புமுங்கியும் வெளிப்படுத்தும்.

இப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் அதன் இயலாமையைக் கருத்திற்கொண்டு அதற்கு 'இலார்ச்சு' (Larch) என்னும் மலர் மருந்து தரப்பட்டது. மருந்தைக் கொடுத்த சில மணிநேரத்திலேயே அது தானாக எழுந்து நிற்க முயற்சி செய்தது, முடியவில்லை. தூக்கி நிறுத்திய போது சில எட்டு எடுத்து வைத்தது. முடியாமல் கீழே படுத்துவிட்டது. பின்னர் ஓரிரு நாளில் அதனால் பத்தடித் தொலைவு வரை நடக்கவும் முடிந்தது. அவ்வளவுதான். அதற்குமேல் முடியவில்லை. அம்மருந்தினால் அது மனத்தளவில் ஊக்கம் பெற்றதேனும், அதன் முதுமைத்தளர்ச்சியும் உடற்பருமனும் அதை முடக்கிவிட்டன. இரக்க உணர்வுடன் ஒரு

வில்ங்கியல் மருத்துவரை அழைத்து ஊசி மருந்தேற்றி அது மீளாத் துயிலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது.

“என்னால் முடியலையே...” என்பதில் இருந்து மனத்தளவில் விடுபடும் அளவுக்குத்தான் அம்மருந்து பயன்பட்டது.

நாமக்கல்லில் வாழ்கின்ற ஓர் அம்மையார். வாழ்க்கையின் பல்வேறு பட்டறிவுகளுக்கு ஆளாகிப் பண்பட்டவர். ஏறத்தாழ எழுபது அகவை (வயது) இருக்கும். நீரிழிவு நோய் இருந்ததென்றாலும் உணவுக்கட்டுப்பாடு, நடைப்பயிற்சி மாற்று மருத்துவமுறை மருந்துகள் ஆகியவற்றின் துணையால் அந்நோய் கட்டுப்பட்டிருந்தது.

ஒருநாள் அவர் நடைப்பயிற்சிக்காகச் சாலையின் ஓரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, விரைந்து சென்ற ஒரு வண்டி அவரைக் கீழே தள்ளிவிட்டது. சிற்சில காயங்கள். மாற்று மருத்துவமுறை மருந்துகளால் காயங்கள் ஆறிவிட்டன. ஆயின் அவர் நடைப்பயிற்சியை நிறுத்திவிட்டார். வீட்டிலேயே அடைந்து கிடந்தார். வீட்டிற்குள்ளேயே நடமாடுவதும் இயலாததாகி விட்டது. அந்நிலையில் அவருடைய நீரிழிவு நோய் பேரளவின தாகத் தலைதூக்கியது. ஆங்கிலமுறை மருத்துவத்தை நாடிச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. சில நாளில் சர்க்கரையின் அளவு சற்றுக் குறைந்தது. ஆயினும் நடைப்பயிற்சியை மேற்கொள்ள முடியாத வாறு அவருடைய இயலாமை உணர்வு மேம்பட்டது. ‘மீண்டும் விழுந்து விடுவோமோ’, ‘வீட்டில் இருப்பவர்களுக்குச் சுமையாகி விடுவோமோ’ என்னும் உணர்வுகளுக்கு ஆட்பட்டார்.

இந்த நிலையில்தான் அவருக்கு இலார்ச்சு மருந்து பரிந்துரைக்கப்பட்டது. சில நாளிலேயே அவர்தம் இயலாமை உணர்வு குறைந்து நீங்கியது. வீட்டிலும், வீட்டைச் சுற்றிலும் என நடந்தாரே தவிரச் சாலையில் நடக்கத் துணிவு வரவில்லை. அம் மனநிலை முன்பு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியின் விளைவாக இருக்கும் என்பதால் ‘பெத்தலகேமின் விண்மீன்’ (இசுடார் ஆஃப் பெத்தலகேம் - Star of Bethlehem) என்னும் மருந்து பின்னர் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

- இயலாமை,

- அதனால் முயலாமை - என்பதும்,

தமக்கு இயலாவிட்டாலும் பிறர் தத்தம் முயற்சியால் அடையும் வெற்றிகளைக் கண்டு தாமும் மகிழ்தல் - என்பதும் இலார்ச்சுக்கு உரிய மனநிலை ஆகும்.

6. வாய்ப் பூட்டு!

வரிசையாக வந்து பார்ப்பதற்கு மருத்துவக் கூடத்தில் மூன்றுபேர் காத்திருந்தனர். அப்போது கேட்ட அந்த இருமல் ஓசை அந்த அம்மையாரின் வருகையை உணர்த்தியது!

அவருக்கு முன் வந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து அனுப்பிய பிறகு அவர் உள்ளே நுழைந்தார். 'இருமல் இன்னும் நிற்கவே இல்லையே' என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்து அமர்ந்தார். அவர் இப்போது நான்காவது முறையாக வருகின்றார். இருமல்! இருமல்! எப்போதாவது சிறிது சளி வருகிறதாம். என்னென்ன காரணத்தால் இருமல் வருகிறது என்று கூறினாரோ அதற்கான மருந்தையெல்லாம் கொடுத்தாயிற்று. இருமல் மட்டும் நிற்கவில்லை. பதினைந்து நாள் இடைவெளிக்கு ஒரு முறை என்று வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

'இருமல் நிற்கவில்லை' என்று அவர் கூறினாலும் உண்மை அது இல்லை. சற்று வற்புறுத்திக் கேட்டபின் அப்போது இருமல் நின்றது. இப்போது இரண்டு நாளாக மீண்டும் இருமல் என்று கூறினார்.

அவர் எழுபதுக்கு மேற்பட்ட அகவை (வயது) உடையவர். கணவரை இழந்தவர். மகன் வீட்டிலும் மகள் வீட்டிலும் என மாறி மாறித் தங்குகின்றார்.

அவர் எதிரே வந்து உட்கார்ந்த உடனேயே 'இவருடைய இருமலுக்கு இன்றைக்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டும்' என்று உள்ளத்தில் கருவிக் கொண்டேன்!

நான் எதுவும் பேசவும் இல்லை; அவர் பேச்சில் குறுக்கிடவும் இல்லை. அமைதியாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். வழக்கம் போலவே அவர் பேசத் தொடங்கினார்.

தொடர்பு இருப்பது, இல்லாதது என்றெல்லாம் அவர் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. விடாமல் பேசினார். இடையிடையே இந்த இருமல்தான் விட்டபாடில்லை என்றார். ஏதாவது கேட்டால் "அதுதான் சொன்னேனே" என்று சொல்லித் தொடங்குவார்.

அவர் எப்போதோ கூறியதை நான் கவனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டுமாம். மீண்டும் ஏதாவது கேட்டால் “அன்றைக்கே சொன்னேனே” என்று சுற்றி வளைப்பாகச் சொல்லத் தொடங்குவார். ஓர் எடுத்துக்காட்டு. ‘சரியாகச் சாப்பிட முடிகிறதா?’ என்று கேட்டால், இப்போதிருக்கிற விலைவாசி, பொருள்கள் கிடைப்பதில் அருமைப்பாடு, சமைப்பதில் உள்ள குறைபாடு என்று என்னென்னவோ சொல்லிவிட்டுக் கடைசியில் ‘இதோ... இவ்வளவு சாப்பிடுகிறேன்’ என்று முடிப்பார். கேட்பதற்கெல்லாம் இப்படித்தான் விடைகிடைக்கும்.

அன்றைக்கும் இதே பாணியில் பேச்சுச் சென்று கொண்டிருந்தது. மருந்து வேண்டப்படுவது இவருடைய இருமலுக்கு இல்லை. வளவளாப் பேச்சுக்குத்தான் மருந்து தரவேண்டும்’ என்று முடிவு செய்துகொண்டேன்.

‘வீட்டில் பேச்சுத் துணைக்கு யாராவது இருக்கிறார்களா? அக்கம் பக்கத்து வீட்டில் இருப்பவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுப்பீர்களா?’ என்று கேட்டேன். அப்போதுதான் அவருடைய உள்ளக் கதவு திறந்தது.

மகள் வீட்டிலும் சரி! மகள் வீட்டிலும் சரி! அவர்கள் தத்தம் பணிக்குக் காலையில் சென்றுவிட்டு மாலையில்தான் திரும்புவார்கள். அவர்கள் சென்றபிறகு அம்மையார் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களுடன் ‘பேச்சுக்கச்சேரி’யைத் தொடங்குவார். அது நீண்டு கொண்டே போகும். அவர்களுடைய இல்லப் பணிகள் முடங்கின. அது பற்றிய குறையீடும் (புகார்) வந்தது. அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் யாருடனும் பேசக்கூடாது என்று கண்டிப்பான தடைவிதிக்கப்பட்டுவிட்டது. அம்மையார் வாயடங்கி ஓடுங்கவேண்டியவரானார். அப்போதுதான் இருமல் தொடங்கியது என்று அதன் பின்புலம் கிடைத்தது.

அவருக்கு ‘ஈதர்’ (Heather) என்னும் மலர் மருந்தைக் கொடுத்தனுப்பினேன். அது வாய் ஓயாப் பேச்சாளர்களுக்கும் வழவழாப் பேச்சுடைய வாயாடிகளுக்கும் யாரிடமாவது பேசவேண்டும், தங்களைப் பற்றியே பேசவேண்டும் தாம் பேசுவதைப் பிறர் கேட்க வேண்டுமே தவிர அவர் பேசக்கூடாது என்று நினைப்பவர்களுக்கும் உரியது.

அந்த அம்மையார் மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு வந்தார். ‘ஒன்றும் இல்லை; நன்றாக இருக்கிறேன். நீண்ட நாள் ஆனதால் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்’ என்றார். அம்

மருந்தை உட்கொண்ட நாளில் இருந்து இருமல் இல்லையென்பதையும் கூறினார்!

அவருக்குச் சில வேளைகளுக்கு உரிய மருந்தை - அதே மருந்தைக் கொடுத்தனுப்பினேன். இப்போது பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. அவர் திரும்பி வரவில்லை. நன்றாக இருக்கிறார் என்று அவருடைய மகள் வந்தபோது கூறினார்.

அவருடைய மகளுக்கும், அதே பேச்சுத் தொல்லைக்காக(!) அதே ஈதர் மருந்து தேவைப்பட்டது என்பது மேலும் ஒரு குறிப்பு.

- பேச்சுத்தினவை அடக்கியபோது இருமல் வந்தது; வாட்டியது - என்பதும்.
- பேச்சுத்தினவைப் போக்குவதற்கு உரிய மலர் மருந்தைக் கொடுத்த பின்னரே இருமலும் அடங்கியது என்பதும்;
- மருந்தை உட்கொண்டபின் பேசாமலும் இருமல் இல்லாமலும் இருக்க முடிந்தது என்பதும்; புதுமையாகத் தோன்றக் கூடுமாயினும் அவையெல்லாம் உண்மையே!

7. எங்கிருந்தாலும், அச்சமின்றி வாழ்க!

முதல் மாடியில் இருந்த எனது மருத்துவக் கூடத்துக்கு அந்தப் பெண்மணி படியேறி வந்தவுடன் மூச்சு வாங்கியது. இரண்டு மணித்துளி காத்திருப்பு அறையில் உட்கார்ந்து 'இளைப்பாறி'விட்டு அதற்குப் பின் மருத்துவ அறைக்குள் வந்தார்.

'மாதத்திற்கு அரைக்கிலோ, முக்கால்கிலோ என்று எடை ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இப்படியே போனால் எங்கே போய் முடியுமோ தெரியலையே' என்று முறையிட்டார்.

அவர் முப்பதைத் தாண்டிய அகவை (வயது) உடையவர். உடற்பருமன் மிகுந்துகொண்டே வருகிறது. அதனால் உண்டாகும் தொல்லைகளும் அதிகமாகின்றன. அவர் திருமணமானவர். இல்லத்தரசி. மூன்று அகவையுடைய மகள் இருக்கிறாள்.

உடற்பருமனையும் எடையையும் குறைப்பதற்குப் பல முயற்சிகளைச் செய்து பார்த்துவிட்டார். உணவுக் கட்டுப்பாடு, பட்டினி மருத்துவம், கொழுப்பு நீங்கிய உணவுகள் என்பவை ஒருபுறம். நடைப்பயிற்சி, கயிறுதாண்டல் என்னும் உடற்பயிற்சிகள் இன்னொருபுறம். அழகுக்கலை மருத்துவம், ஆயுர்வேத மருத்துவம், ஆங்கிலமுறை மருத்துவம் என்பவை மற்றொருபுறம். இனிமேல் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை என்னும் நிலையில், யாரோ ஒருவர் பரிந்துரையின்படி எனது மருத்துவக் கூடத்துக்கு வந்திருக்கிறார்.

இதற்குமுன் குறிப்பிடத்தக்க நோய் என்று எதுவும் இல்லை. உரிய பருவத்தில் மாதவிடாய்ப் போக்குத் தொடங்கியது. இப்போது சற்றுத் தள்ளிப் போகிறது. கண்டமாலை (Goitre) உள்ளதா என்று ஆய்வு செய்ததில் 'இல்லை' என்று முடிவு வந்துள்ளது. அவர் பெருந்தீனி உண்பவரும் இல்லை. இப்போது உணவுக் கட்டுப்பாட்டில் மிகவும் கண்டிப்பாகவும் இருக்கிறார்.

பொதுவாகப் பருமனான உடல்வாகுவுக்கு ஏற்றவை ஆகிய மருந்துகளை ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாகக் கொடுத்துப் பார்த்தேன். அப்போதைக்கு உடல் எடை மேலும் அதிகமாகாமல் இருந்தது என்பதைத் தவிர வேறு பயன் எதுவும் உண்டாகவில்லை.

அவர் நான்கைந்து முறை வந்துள்ளார். ஒவ்வொரு முறையும் நீண்டநேரம் உசாவப்பட்டதால் அவர் நம்பிக்கை தளராமல் இருந்தார். அதுமட்டுமன்றி இனிமேல் சென்று பார்க்கக்கூடிய மருத்துவம் எதுவும் இல்லையென்பதாலும் அவர் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஓமியோபதி மருந்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றவாறு தெளிவான அறிகுறி எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனவே எனது ஓமியோபதி மருத்துவம் இழுபறியாக நீண்டுகொண்டிருந்தது.

இந்த முறை அவர் வந்தபோது அவருடைய மகளும் உடன் வந்திருந்தாள். இருவரும் காத்திருப்பு அறையில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு முன் வந்திருந்த ஒரு நோயாளிக்கு உரிய மருந்தை மடித்துக்கொண்டிருந்தபோது, காத்திருப்பு அறையில் ஒரு சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது தெரிந்தது என்றாலும் அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

அடுத்து அந்தப் பெண்மணியும் அவருடைய மகளும் உள்ளே வந்து அமர்ந்தனர். “அங்கே என்ன கலாட்டா?” என்று சிறுமியைப் பார்த்துக் கேட்டேன். அவள் விடை ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்புடன் நாணி ஒதுங்கினாள்! அப்போது தான் அந்தப் பெண்மணிக்கு உரிய மருந்தைக் காணும் வழியும் தெரிந்தது!

அவர் இயல்பாகவே அச்ச உணர்வு உடையவராம். குறிப்பாகக் கரப்பான் பூச்சியைக் கண்டுவிட்டால் அச்சம் மிகுந்துவிடுமாம். தாயும் மகளும் காத்திருப்பு அறையில் இருந்தபோது ஒரு சிறு கரப்பான் பூச்சி தலைகாட்டியதை மகள் பார்த்துவிட்டாள். அம்மாவை வேறு புறமாகத் திரும்புமாறு சொல்லிவிட்டு, ஒரு செருப்பை எடுத்துக் கரப்பான் பூச்சியை அடித்து வெளியே வீசியிருக்கிறாள். இந்தச் சலசலப்புத்தான் அங்கே நடந்திருக்கிறது.

அப்பெண்மணியின் அச்ச உணர்வு பற்றிச் சில கேள்விகள் கேட்டேன். தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய சில காரணங்களால் அச்சம் உண்டாகிறது என்பது உறுதிப்பட்டது. வீட்டில் ஒரு கரப்பான் பூச்சியைக் கண்டுவிட்டால், கணவரோ மகளோ வந்து அதைக் கொண்டு தூக்கி எறியும் வரை அவர் அந்தப் பக்கமே தலைகாட்டமாட்டாராம்.

மலர் மருத்துவத்தில் தெளிவாகத் தெரிந்த அச்ச உணர்வுக்கு ஒரு மருந்து உள்ளது. 'மிமுலசு' (Minulus) என்னும் அம்மருந்தை அவருக்குக் கொடுத்தனுப்பினேன்.

நாற்பது நாள்களுக்குப் பின் அவர் மீண்டும் வந்தார். அதற்குள் அவருக்கு எடை படிப்படியாகக் குறைந்து இப்போது ஐந்து கிலோ குறைந்துவிட்டிருந்ததை மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினார். அவருடைய கணவருக்கு இடமாறுதல் ஆகியிருப்பதை வருத்தத்துடன் கூறி, நெடுநாள்களுக்கு மருந்து கொடுக்குமாறு வேண்டினார். சற்றுப் பெரிய குப்பியில் மிமுலசை நிரப்பிக் கொடுத்தேன். அச்சம் உண்டாகும்போதெல்லாம் உட்கொள்ளுமாறு கூறினேன்.

அவர் போகும்போது குனிந்து காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார் இப்போது சில ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவர் அச்சம் இல்லாதவராகவும் நலம் மிக்கவராகவும் வாழட்டும் என்று வாழ்த்துவோமே!

8. மனப்புண்ணைக் காண ஒரு கண்ணாடி!

நான் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது பணிமூப்பு உடைய ஒரு கன்னடப் பேராசிரியர் ஓய்வு பெற்றார். அவருக்கு வழியனுப்பு விழா ஏற்பாடாகியிருந்தது. அப்போது பேசிய அவர், 'பல ஆண்டுகளாக என்னை வதைத்துத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த முதுகுவலியில் இருந்து எனக்கு விடுதலை கொடுத்த தமிழ்ப் பேராசிரியரின் உதவியை என்னைக்கும் மறக்கமாட்டேன்' என்று கூறி, ஓர் அழகான மிசைவிளக்கை அன்பளிப்பாக வழங்கினார். இருபது ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய நிகழ்ச்சி இது.

அக் கன்னடப் பேராசிரியர் பெங்களூருக்கு இடமாறுதலாகி வருவதற்குமுன் சிக்கபல்லாபூர் என்ற ஊரில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். வீட்டுத் தேவைக்காகவும் சற்றுப் பெரிய தோட்டத்திற்காகவும் அவர் நாள்தோறும் கிணற்றில் இருந்து நீர் இறைப்பது வழக்கம். அப்போது அவருக்கு முதுகுவலி உண்டானது. நாளடைவில் கடுத்த வலியாகிவிட்டது. வெவ்வேறு மருத்துவங்களைச் செய்து பார்த்தார். பயனில்லை. முதுகெலும்பில் உள்ள இணைப்புத் திரளையும் நரம்பும் துண்டிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அதற்கு அறுவை மருத்துவத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்றும் கூறிவிட்டனர். அறுவையினால் முடம்படக் கூடும் என்பதனால் மறுத்துவிட்டார். வலி எப்போதாவது வரும். வாட்டி எடுக்கும். தாங்கமுடியாத வலியால் துன்புறுபவராக இருந்தார். அப்போதுதான் எனது ஓமியோபதி மருத்துவத்தின் மூலம் அவருடைய வலி முழுமையாகக் குணமாகியது.

நானும் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றபின் நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வது அரிதானது. ஆயினும் அவர் எப்போதாவது ஒருமுறை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு பேசுவார்.

ஒருமுறை அவர் பேசியபோது அவர் மனத்துன்பம் மிக்கவராக இருந்தார். அது அவருடைய பேச்சில் தெரிந்தது. புலம்பிக் கண்ணீர் விட்டு அழுவதையும் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

- அவருக்குக் குருதி அழுத்தம். உறக்கம் சரியில்லை. கடைத்தெரு முதலான இடங்களுக்குத் தனியே செல்லமுடியவில்லை.
- அவருடைய மனைவியார்க்கு மிகுதியான குருதி அழுத்தப் பாதிப்பாகப் பக்கவாதம். துணையில்லாமல் சில அடித் தொலைவுகூட நடக்கமுடியாது.
- மகன் தாம் பணியாற்றிய அதே அலுவலகத்தில் ஒரு பெண்ணை விரும்பித் திருமணம் செய்துகொண்டு தனிக்குடித்தனம். எப்போதாவது வந்து பெற்றோரைப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறாராம்.
- பெண் மக்கள் இருவர். திருமணம் ஆகவில்லை. பணிக்குச் செல்கின்றனர். அகவை (வயது) ஏறிக்கொண்டே போகிறது.
- அவர் பணியில் இருக்கும்போதே வீடுகட்டத் தொடங்கினார். ஒப்பந்தக்காரரால் பொருள் இழப்பு. சில ஆண்டுகள் இழுபறியாய் இருந்து கடைசியில் ஒருவழியாக அவ்வீட்டிற்குள் குடியேறியுள்ளனர். இவர் விரும்பியபடி வீடு ஏந்தாக இல்லாததால் வருத்தம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலும் கீழும் எனப் படி ஏறி இறங்கவேண்டிய நிலை.

இவற்றையெல்லாம் நான் ஓரளவு அறிவேன் என்றாலும் அவர் இவற்றை மீண்டும் மீண்டும் கூறிப் புலம்பினார். தாம் யார்க்கும் எத்தகைய தீங்கும் எண்ணியதும் இல்லை. செய்ததும் இல்லை. தாம் மட்டும் ஏன் இப்படி அடுக்கடுக்கான தொல்லைகளுக்கு ஆளாகவேண்டும்? என்று முறையிட்டார்.

அவருடைய மன நிலைக்கு ஏற்றதாக உள்ள ஒரு மருந்தைப் பரிந்துரைத்தேன். 'வில்லோ' (W--I--L--L--O--W) என்று எழுத்தெழுத்தாகக் கூறி எழுதிக்கொள்ளுமாறும், அருகில் உள்ள ஒமியோபதி மருந்துக்கடையில் இருந்து அதை வாங்கிக் கொண்டு உட்கொள்ளுமாறும் கூறினேன்.

- கசப்புணர்வு
- தேற்ற முடியாத அழகை
- இவ்வளவு துன்பங்களும் தமக்கு மட்டும் ஏன் வரவேண்டும் என்று மனம் நொந்து வருந்துதல்

ஆகிய இவை ஒருவர்தம் மனத்துன்பத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியைப் போல் இருப்பவை. இவற்றிற்கான மலர் மருந்தே வில்லோ என்பதாகும்.

இரண்டு நாள் கழித்துக் கன்னடப்பேராசிரியர் மீண்டும் பேசினார். ஓர் ஆறுதலை வேண்டித்தான் அன்றைக்குத் தாம் பேசியதாகவும், ஆறுதலுக்கும் மேலாக மனத்தின் துன்பச்சுமையை இறக்கிவைக்குமாறு மருத்துவ உதவி வழங்கியதற்கு நன்றி என்றும் நாத் தழுதழுக்கக் கூறினார்.

இப்படி வருகின்ற நன்றிகள் எல்லாம் நமக்கு உரியவை அல்ல; அம் மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்து இவ் உலகத்துக்குக் கொடையாக வழங்கிய பெருமகனார் மேதை பாச் அவர்களுக்கே உரியவை என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது.

9. எட்டாத பழத்துக்குக் கொட்டாவி!

‘நம்ம அரங்கன் அப்படிச் செய்துகொள்வார் என்று நம்பவே முடியலையே’

‘எனக்கும் அதிர்ச்சியாய்த்தான் இருந்தது’

‘எந்தப் புற்றிலே எந்தப் பாம்பு இருக்குமென்று தெரியலையே’

‘அவரைப்போல ஓர் ஆள் இப்படிச் செய்வாரென்று யாராவது நினைத்துக் கூடப் பார்க்கமுடியுமா?’

என்று, அன்று கூடிய நண்பர் குழுவினர் எல்லாரும் அரங்கனைப் பற்றியே பேசினர்.

தேநீர் இடைவேளை, உணவுவேளை என்று வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அந்த நண்பர்கள் குழுக் கூடும். அவர்களில் அரங்கனும் இன்னும் இரண்டுபேரும் ஒரே அலுவலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றவர்கள் அருகருகில் இருந்த பிற அலுவலகங்களில் பணியாற்றுவவர்கள். பழைய தொடர்பு காரணமாக, வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நானும் கலந்து கொள்வேன்.

நண்பர்கள் குழுக் கூட்டத்துக்குத் தன்னிகர் இல்லாத தலைவர் அரங்கன்தான். வரும்போதே ஏதாவது ஒரு கிண்டல், வேடிக்கை, கேளிக்கை. அதனால் உண்டாகும் வெடிச் சிரிப்பு. சமயத்துக்கு ஏற்றவாறு ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லி எல்லாரையும் சிரிப்பில் ஆழ்த்தித் தாமும் மகிழ்வதில் அரங்கனுக்கு இணையாக யாரும் இல்லை.

நண்பர்கள் குழுக் கூட்டம் மட்டும் இல்லை. அரங்கன் இருக்கும் இடம் அமைதியாக இராது. ஒரே கலகலப்பாக இருக்கும். உம்மனாழஞ்சியாக உள்ளவர்கூட மனம் விட்டுச் சிரிப்பார் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஆனால் அவர் யாரையும் புண்படுத்த மாட்டார். ஒருமுறை நண்பர்கள் இருவருக்கிடையில் வாய்ச்சண்டை மூண்டது. ஏதோ ஒரு கொடுக்கல் வாங்கலின்போது ஒருவருக்கு இழப்பு ஏற்பட்டதால் தோன்றிய மனத்தாங்கல். அரங்கனால் அதைப்

பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவரே நடுவில் இருந்து இரண்டு பேரையும் அமைதிப்படுத்தினார். ஏற்பட்டுள்ள இழப்புக்குத் தாம் பொறுப்பு ஏற்பதாகவும் கூறினார்.

அரங்கனோடு இருப்பவர்கள் முகம் சுளித்துப் பேசுவதையோ, குறைப்பட்டுக் கொள்வதையோ, மனத்தாங்கலாக இருப்பதையோ அவரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அங்கு நட்புச் சூழலை உருவாக்குவதில் கண்ணுங் கருத்துவமாக இருப்பார்.

அரங்கனை ஏழெட்டு நாளாக நண்பர்கள் குழுக் கூட்டத்தில் காணவில்லை. அலுவலகப் பணித் தொடர்பாக வேறு ஓர் ஊருக்குப் போவதற்காக அலுவலகத்தில் முன்பணம் பெற்றுக்கொண்டு போனாராம். அங்கேயும் போகவில்லை. அலுவலகத்துக்கும் திரும்பவில்லை. அதற்குப் பிறகு தான் யாராலும் நம்ப முடியாததும், எல்லாரையும் திடுக்கிடச் செய்ததும் ஆகிய அச்செய்தி வந்துள்ளது.

அவர் அலுவலகப் பணியாகத் தாம் செல்ல வேண்டிய ஊருக்குப் போய் இருக்கிறார். ஆனால் அந்த அலுவலகத்துக்குப் போகாமல், ஒரு விடுதியில் தங்கியிருக்கிறார். மூன்று நான்கு நாளாகத் தனியே இருந்து குடித்துக் கொண்டிருந்தாராம். அதற்குப் பின் இரண்டு நாளாக வெளியே வரவில்லையாம். அதற்குப் பிறகுதான் அவர் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டது கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய அடையாளம் தெரிந்த பிறகு காவல்துறையினர் மூலம் அலுவலகத்துக்குச் செய்தி வந்திருக்கிறது. அதை அறிந்த நண்பர்கள் தாம் அப்படிப் பேசி வருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘அரசல் பொரசலாக அரங்கனைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ முன்பே கேள்விப்பட்டேன்’ என்றார் ஒருவர். மற்ற நண்பர்களும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றைத் தம் பங்குக்குக் கூறினர்.

- ஒரு நாள் அரங்கன் போதைப்பொருள் வாங்கிக் கொண்டிருந்த போது கையும் களவுமாகப் பிடிபட்டது. அலுவலக மேலதிகாரி குறுக்கிட்டு அவரை விடுவித்தது.
- மாலை நேரத்தில் நண்பர்கள் சிலர் குடிப்பகத்துக்கு (Bar) அழைக்கும்போது அரங்கன் மறுத்து விட்டாலும், வீட்டில் தனியே இருந்து குடிப்பது, புகைப்பது;
- குடும்ப வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இல்லாதது; அவருடைய மனைவி கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தம் பெற்றோர்

வீட்டிலேயே வாழ்ந்து வந்தது.

இப்படி அரங்கனின் இரண்டு முகங்களில் இன்னொரு முகம் - வெளியே தெரியாமல் இருளில் மறைந்து கிடந்த அந்த முகமும் வெளிப்பட்டது.

அரங்கனின் மனைவியாரையும் நான் அறிவேன். அவர் செவிலியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அஞ்சல்வழி மேற்படிப்பைத் தொடங்கியிருந்த அவர் பாடத்திட்டம் தொடர்பாகச் சில ஐயங்களுடன் என்னைக் காண்பதற்கு இரண்டு முறை வந்திருந்தார். அரங்கனைப் பற்றிப் பேச்சு எடுத்தபோது சிரித்து மழுப்பிவிட்டுப் போனதையும் அறிவேன்.

அரங்கனைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட இந் நிகழ்ச்சி முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது. அப்போது எனக்கு மலர் மருத்துவம் அறிமுகம் ஆகியிருக்கவில்லை. அதற்கு ஏழுமீட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் மலர் மருத்துவத்தில் ஆர்வம் கொண்டு ஆழமாகக் கற்கத் தொடங்கினேன்.

மலர் மருந்துகளில் ஒன்று, அரங்கனுக்கு அப்படியே பொருந்துவதாக இருப்பதையும் கண்டேன். அப்போது எனக்குள்ளேயே ஓர் ஆற்றாமை; ஏக்கம். மலர் மருத்துவத்தை நான் முன்பே கற்றிருந்தால் அரங்கனுக்கு உரிய அம் மருந்தினால் - 'அக்ரிமொனி' (Agrimony) என்னும் அவ் அழகிய மலரின் மருந்தினால் 'அவர் சாகாமல் காப்பாற்றியிருக்கலாமே; அவர்தம் உள்ளத்தில் மறைந்து கிடந்து, தனிமையில் வருத்திய துன்பநிலையை மாற்றியிருக்கலாமே' என்பதுதான் அந்த ஏக்கம், அது எட்டாக்கனியாகப் போனதே என்ற வருத்தம்.

ஆயினும், சற்றுப் பின்னராவது மலர் மருத்துவக் கல்வி வாய்த்ததால், அரங்கனுக்கு உரிய அவ் அக்ரிமொனி மருந்துடன் பிறவற்றையும் சரியானவாறு பயன்படுத்த முடிகிறதே என்னும் ஆறுதலான உணர்வும் உடன் எழுகிறது.

10. தன்னைத் தானே நம்பாதது...!

அவர் இருபத்தைந்து அகவை (வயது) உடைய இளம்பெண். முகப் பூச்சு, உதட்டுச் சாயம், பொட்டுப்பொடி நகைகள் என்று ஒப்பனைகள் (Make-up) நிறையவே இருந்தன. மருத்துவ உதவிக்காக வந்தார். சற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டே அமர்ந்தார். தமக்குள் ஒரு குறுநகையுடன் தமது நிலை பற்றிக் கூறினார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வேறு ஒருவருடன் சேர்ந்து முதலீடு செய்து கூட்டு வணிகம் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். வணிகம் குடுபிடித்து வளர்ந்தபோது அப் பங்காளர் இவரை ஏமாற்றிவிட்டதால் இவர் இழப்புக்கு உள்ளானார். அப்போது இருந்து இவருக்கு யாரைக் கண்டாலும், ஐய (சந்தேக) உணர்வு.

எதிலும் சுவனம் செலுத்த முடியவில்லை. சரியாக உறங்க முடியவில்லை. சில நேரத்தில் கடும்பசி, அல்லது பசியே எடுப்பதில்லை.

வேறு மருத்துவ முறைகளை நாடிச் சென்றிருக்கிறார். அவர்கள் கொடுத்த மருந்துகளை உட்கொள்வதற்கு முன் ஐய உணர்வு. மருந்துகளை உட்கொண்டபின் இவரிடம் காணப்பட்ட ஏதாவது ஒரு தொல்லைக்கு அம் மருந்துகளே காரணமோ என்றும் ஐயம்.

- ஏதாவது பெரிய அளவான பாதிப்பு உண்டாகுமோ என்னும் அச்சம், ஐயம்.
- இழப்பினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள்
- ஐய உணர்வு
- அச்ச உணர்வு

என்பவற்றிற்கு உரிய ஒமியோபதி மருந்துகள் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாகத் தரப்பட்டன. மருந்துகளைப் பெற்றுக்கொண்டு செல்வதற்கு முன்,

- இந்த மருந்தால் ஏதாவது பாதிப்பு ஏற்படுமா?
- வேறு தொல்லை ஏதேனும் வந்தால் அதற்குப் பிற மருந்துகளை உட்கொள்ளலாமா?

என்னும் வினாக்களைத் தொடுப்பார். அவற்றிற்கான விளக்கத்தைக் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே 'தவறாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள், தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்குத்தான் கேட்டேன்' என்றும் கூறுவார்.

இப்படி மூன்று முறை அவர் வந்தும், மருந்துகளை மாற்றி மாற்றிக் கொடுத்தும் அவருடைய தொல்லைகள் ஓரளவுக்குக் குறைந்தனவே தவிர முழுமையாகக் குணமாகவில்லை.

ஒருமுறை ஒரு தொல்லை சற்றுக் குறைந்தது என்பார், ஆனால் உடனே வேறு ஒரு தொல்லையைக் கூறுவார். அதற்குப் பின் இன்னொன்று, மீண்டும் முதலில் கூறிய அதே தொல்லை என மாற்றி மாற்றிச் சொல்லிய வண்ணம் இருந்தார்.

நான்காவது முறையாக அவர் வந்தபோது -

- ஒன்று, இவரைச் சரிப்படுத்தக்கூடிய மருந்தைக் காணவேண்டும்,

- அல்லது, வேறு எங்காவது சென்று மருத்துவம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறி அனுப்பிவிடவேண்டும்.

என்ற முடிவுடன் இருந்தேன்.

சற்று நீண்ட நேரம் பேசிய பிறகு கிடைத்த சில குறிப்புகள்:

- விடாமல் கையைக் கழுவிக்கொண்டே இருத்தல்;

- இருக்கும் இடத்தை எப்போதும் துடைத்தும் பெருக்கியும் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டிருத்தல்;

- நீர் குடிப்பதற்கும் உணவு உண்பதற்கும் முன் எல்லாம் தூய்மையாய் இருக்கின்றனவா என்று துருவித் துருவிப் பார்த்தல்,

என்பவை.

“நீங்கள் மருத்துவத்துக்கு வருகிறீர்கள். ஆனால் திரைப்படத்தில் நடிக்ச்ச செல்வதுபோல் ஒப்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே, ஏன்?” என்று கேட்டேன்.

“எனக்குள் ஏதோ ஒரு குறை இருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது வெளியே தெரியக் கூடாது என்பதற்குத்தான் இப்படி...” என்றார்.

இக் குறிப்புகள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதாக உள்ள மலர் மருந்தைக் கொடுத்து அனுப்பினேன்.

- தமக்குள்ளும் தம்மைச் சுற்றிலும் தூய்மையற்ற ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது என்றும்,
- தம்மிடம் இருக்கும் அக்குறையை எப்படியாவது மாற்றிவிடவேண்டும் என்றும், உள்ள எண்ணங்களைப் போக்குவதாகவும், தூய்மைப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது 'கிராப் ஆப்பிள்' (Crab Apple) என்னும் மலர் மருந்தாகும். அம் மருந்துதான் அவருக்குத் தரப்பட்டது.

பொதுவாகப் பதினைந்து நாளுக்கு ஒருமுறை என வந்து கொண்டிருந்த அவர், அம் மருந்துக்குப் பின் இரண்டரை மாதங்கள் கழித்துத்தான் வந்தார். அவர் மனநிலையில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றவாறு அவருடைய ஒப்பனை குறைந்திருந்தது.

முதன்முறையாக, 'நன்றாக இருக்கிறேன்' என்று அவர் வாய் கூறியது. எனினும் மீண்டும் பழைய தொல்லை திரும்பி வருமோ என்ற அச்சமும் ஐயமும் அவ்வப்போது வருவதாகவும் கூறினார்.

அவருக்கு மீண்டும் அதே மருந்து கொடுத்து அனுப்பப்பட்டது.

11. அச்சமும் பறந்தது! பல்லியும் இறந்தது!

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது இது.

ஒரு தொழிற்சாலையில் பணிபுரியும் நண்பர் ஒருவர் தம் மகளை அழைத்துக்கொண்டு மருத்துவ உதவிக்காக வந்தார். மகளுக்கு அப்போது அகவை (வயது) பதினைந்து இருக்கும்.

மகள் கெட்டிக்காரி. கூர்த்த அறிவு உடையவள். உரிய நேரத்தில் தக்கமுடிவை எடுப்பதில் வல்லவள். சில வேளைகளில் பெற்றோருக்கும் நல்வழி காட்டுபவள். படிப்பிலும் சுட்டி. அவளுக்கு உடல்சார்ந்த தொல்லை என்று பெரிதாக ஏதும் இல்லை.

பொதுவாகவே துணிச்சல் மிகவும் கொண்டிருந்த அவள், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் மட்டும் பேரச்சம் கொள்பவளாக இருந்தாள். அந்நிலையில் அவள் அஞ்சி அலறுவதும், வீறிட்டுக் கத்துவதும் நரம்பு இசிவு (Hysteria) நோய்க்கு ஆளானவளைப் போலத் தன்னுடைய சுட்டுப்பாட்டை இழந்து விடுபவளுமாக இருந்தாள்.

எங்காவது ஒரு பல்லியை அவள் காண நேர்ந்துவிட்டால் அத்தகைய பெருந்திகிலுக்கு ஆட்படுபவளாக இருந்தாள்.

வளர வளரச் சரியாகிப் போகும் என்று நினைத்து ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகள் பொறுத்துப் பார்த்தார்கள். அச்சம் சற்றும் குறையவில்லை.

ஒரு பொது மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அவர், அது மாதவிலக்குடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும் என்று நினைத்தார். (அவரிடம் அழைத்துச் செல்வதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவள் பூப்பு அடைந்திருந்தாள்) மகளிர் மகப்பேறு மருத்துவ வல்லுநரிடம் அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினார்.

‘இது நிலைப்பட்ட அச்ச உணர்வு (Phobia) மனநல மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள்’ என்று மகப்பேறு மருத்துவ வல்லுநர் கூறினார். மனநல மருத்துவரிடம் போகாமல் என்னிடம் அழைத்து வந்தனர்.

மகளுடைய அச்ச உணர்வை மலர் மருத்துவத்தால் போக்க முடியும் என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினேன். அச்சத்திற்கான காரணம் தெளிவாக அறியப்பட்டுள்ளது என்பதால், அதற்கு உரிய 'மிமுலசு' (Mimulus) என்னும் மருந்தைக் கொடுத்தனுப்பினேன்.

இருபது நாட்களுக்குப் பின் திரும்பி வந்தனர். இரண்டு நாளுக்கு முன் சுவரில் இருந்த ஒரு பல்லியை காண நேர்ந்ததால் அவள் படுத்திய பாட்டையும், அக்கம் பக்கத்தவர்களும் கூடிநின்று வேடிக்கை பார்த்ததையும் கூறினர்.

அவளுடைய அச்ச உணர்வு பொதுவானதாக இல்லாமல், பெருந்திகிலாக இருந்தது என்பதை அறிந்துகொண்டு 'இராக்கரோசு' (Rock Rose) என்னும் பாறைமுளரி மருந்தைக் கொடுத்தேன்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பின் மீண்டும் வந்தனர். இப்போது அவர்களுடைய முகம் மலர்ச்சியுடன் காணப்பட்டது.

மகள், தனக்கு இருந்த பல்லியைப் பற்றிய அச்சம் பறந்துபோய்விட்டது என்பதைக் காட்டுவதற்காக, அவளே ஒரு பல்லியைத் தேடி அடித்துக் கொண்டு அதன் வாலைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டுவந்து காட்டிவிட்டு வீசி எறிந்துவிட்டதை மகிழ்ச்சியுடன் கூறினர். அவ்வாறு கூறும்போது, அச்சம் நீங்கிய அவளுடைய முகம் நாணிச் சிவந்தது!

12. மாண்டவருக்காக, வாழ்பவர் சாகவேண்டுமா?

முன்பு என்னுடன் பணி ஆற்றியவராகிய ஓர் ஆங்கிலப் பேராசிரியை, தமது உறவுக்காரப் பெண்மணியை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அப்பெண்மணியை வைத்துக் கொண்டு பேச முடியாது என்பதால், அவரைப் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தையும் ஏற்கனவே தொலைபேசியின் வழி எனக்குத் தெரிவித்திருந்தார்.

அப் பெண்மணிக்கு நாற்பதுக்கும் குறைவான அகவை (வயது) தான். ஒருமகள் இருக்கிறார். ஓராண்டுக்கு முன் கணவர் ஒரு நேர்ச்சியில் (Accident) இறந்துபோனார். அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத இப்பெண்மணி தற்கொலை செய்துகொள்ள முயன்று, உறவினரால் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார். அப்போதிருந்து யாராவது ஒருவர் அப்பெண்மணிக்கு அருகில் நிழல்போல இருந்து கவனித்துக் கொள்கின்றனர்.

சில நோய்த் தொல்லைகளும் தத்தம் பங்குக்கு அவரை வாட்டிக் கொண்டுள்ளன.

- கண்டமாலைக் கோளங்கள் (Thyroid glands) தாறுமாறாக இயங்கின.
- மாதப்போக்குத் தீட்டு தொடர்ந்து போகும்; அல்லது விட்டு விட்டுப்போகும். அல்லது தீட்டே வெளிப்படாது.
- சரியாக உறங்குவதில்லை. சற்றே உறங்கும்போதும் புலம்பிப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்.
- உணவு உண்பதில்லை. வற்புறுத்தினால் சிறிதளவு உண்பார்.

இனிமேல் ஏன் சாப்பிடவேண்டும்? எதற்காக வாழவேண்டும்? என்பது அவர் வாயில் இருந்து அவ்வப்போது வரும் வாசகங்களாகும். கணவருடைய மறைவுக்குப் பிறகுதான் மனத் தொல்லைகளும் உடல் தொல்லைகளும் அவரை வாட்டுகின்றன என்பது உறுதிப்பட்டது.

அப் பெண்மணியும் மகளும், தாய்வீட்டில் வாழ்கின்றனர். அளவான வருமானத்திற்கு ஏற்பாடாகியுள்ளது. உறவினர்கள் அன்பாகக் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். இருந்தாலும்,

- அவர் வாழ்க்கையில் பிடிப்பு இல்லாதவராக இருக்கிறார்.
- கணவர் இறந்த துயரத்தில் இருந்து விடுபட முடியாதவராக இருக்கிறார்.
- வாழ்க்கையின் அன்றாட நிகழ்வுகளில் கவனம் இல்லாதவராக உள்ளார்.
- தனியே இருந்து ஏதாவது புலம்பிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவ்வளவும் எனக்கு ஏற்கனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தன.

அப்பெண்மணியைப் பார்த்து, “என்னம்மா, எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

“இனிமேல் என்ன இருக்கிறது. காலாகாலத்தில் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தால் போதும்” என்று விடை வந்தது.

அவருடைய உள்ளத்தின் எதிர்வினை உணர்வைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். “நீங்கள் அங்கே போகலாம். அல்லது அவரே உங்களைத் தேடி இங்கே வந்தால் எப்படி இருக்கும்?” என்றேன். உடனே அவருடைய முகத்தில் ஒரு நொடிப் பொழுதுக்கு மகிழ்ச்சியின் வெளிச்சம் மின்னல் போலத் தோன்றி மறைந்தது. “ஆ! அப்படி எல்லாம் நடக்குமா?” என்று அவர் கூறினார். மீண்டும் அதே துயர உணர்வு.

“உண்மையாக விரும்புவதும், நம்புவதும் நடக்கக்கூடும். இதோ பாருங்கள்! அவர் தம்மையே உங்களுக்குக் கொடுத்ததுபோல் ஒரு மகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்!” என்றேன். அவர் கண்களில் இருந்து பொலபொலவெனக் கண்ணீர் ஒழுகியது.

விளக்கைத் தூண்டி எரியவைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்குள் ஏற்பட்டது. அவருக்கு உரியதாய் உள்ள ‘அனிசக்கிள்’ (Honey Suckle) என்னும் தேனுறிஞ்சிப் பூவின் மலர் மருந்தைக் கொடுத்தனுப்பினேன். அதற்குப் பிறகு அவரை நான் சந்திக்கவில்லை. அவர் தமது வீட்டிற்கு அருகிலேயே உள்ள ஒரு தனியார் தொடக்கப்பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார் என்றும், அவருடைய துயரத்தில் இருந்து விடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் அப்பேராசிரியை தொலைபேசியில் தெரிவித்தார்.

13. இறக்கை முளைத்தபின் பறக்கத்தானே வேண்டும்!

அவ்வப்போது மருத்துவத்துக்கு வந்து நட்பை வளர்த்துக்கொண்ட ஒருவர் தம் மனைவியுடன் வந்தார். அவர் அம்மையார் சரியாக உண்பதும் இல்லை; உறங்குவதும் இல்லை என்று கூறினார். அம்மையாரின் முகம் பதற்ற உணர்வைக் காட்டுவதாக இருந்தது.

அம்மையாரைப் பார்த்து என்ன செய்கிறது என்று கேட்டேன்.

‘ஒன்றும் இல்லை. பசியே எடுக்கவில்லை’ என்று சற்று இறுக்கமாகவே விடை வந்தது. ‘அப்புறம்?’ என்று கேட்டபோது, அதே பாணியில் ‘உறக்கமும் வரவில்லை’ என்று கூறினார்.

‘எப்போது இருந்து இப்படி?’ என்று கேட்டபிறகு, அந்த அம்மையாரின் உள்ளக் கதவு மெல்லத் திறந்தது.

அவர்களுக்கு மக்கள் இருவர். இருவரும் பெண்பிள்ளைகள். மூத்தவருக்குத் திருமணம் ஆகிக் கணவர் வீட்டில் வாழ்கிறார். இளையவர் கணினி நிறுவனம் ஒன்றில் பணியாற்றுகிறார். இரண்டு கிழமைக்குமுன் பணி இடமாறுதலாகி ஐதராபாத்துக்குச் சென்றுள்ளார்.

மகள் மாறுதலாகிச் சென்றதில் இருந்துதான் அம்மையார்க்குப் பசி எடுக்கவில்லை; உறக்கம் வரவில்லை என்று உறுதிப்பட்டது.

பெண்மக்கள் இருவரும் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அம்மையார் அவர்களுக்குப் பகல் உணவை எடுத்துக்கொண்டு சென்று, அவர்கள் உண்ணும் வரை காத்திருந்து பிறகு வீடு திரும்புவாராம். பின்னர் அவர்கள் அருகிலேயே கல்லூரியில் படித்தபோது, மூன்று மணிக்குக் கல்லூரி முடிந்து வீடு திரும்பும்வரை அவர் உணவு உண்ணாமல் காத்திருப்பாராம். கணவர் பணியாற்றும் தொழிற்சாலையில் இருந்து மாலை ஐந்தேகாலுக்கு வருகின்ற வண்டி, தெருமுனையில் நிற்கும். அதில்

இருந்து கணவர் வருகின்றவரைக்கும் வீட்டு வளாக இரும்புக்கதவு (Gate) தான் அம்மையாருக்குப் புகலிடமாம்.

கணவர் வீட்டில் வாழும் மூத்த மகளுடன் ஒரு நாளைக்கு மூன்று முறை பேசவேண்டும். கிழமைக்கு (வாரத்துக்கு) ஒருமுறை நேரில் சந்திக்க வேண்டும்.

இந்த ஒழுங்கில் சற்று ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்டுவிட்டால் அம்மையார் இருப்புக் கொள்ளாமல் அங்கும் இங்குமாகத் திரிந்து கொண்டிருப்பாராம்.

ஐதராபாத்துக்குச் சென்றுள்ள மகளுக்குத் தங்கும் இடம், உணவு ஆகிய ஏந்துகளுக்கு அந்நிறுவனமே ஏற்பாடு செய்துள்ளது. உடன் பணியாற்றுவவர்களின் துணையும் உள்ளது. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு முறையாவது அவர் தொலைபேசியில் பேசுகிறார்; தமக்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்பதைக் கூறுகின்றார். ஆனாலும் அந்த நாளில் இருந்து அம்மையாருக்குப் பசியும் இல்லை. உறக்கமும் இல்லை.

இந்த அம்மையாருக்கும், இவரைப் போன்ற மனநிலை உடையவர்களுக்கும் என்றே - அதாவது, பிறர்மீது அளவுக்கு மீறி அக்கறை காட்டும் மனநிலையினருக்காகவே ஒரு மலர் மருந்து உள்ளது. அதுதான் 'சிவப்புச் செக்ட்நட்' (Red chestnut) என்பது.

வந்திருந்த அம்மையாருக்கு அம்மருந்து கொடுத்து அனுப்பப்பட்டது.

ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு தமது பேரக் குழந்தையை மருத்துவத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். அவர் சரியாக உண்பதாகவும் உறங்குவதாகவும் கூறினார். 'மகள் ஐதராபாத்தில் இருந்து வந்துவிட்டாரா?' என்று சற்றுக் கிண்டலாகவே நான் கேட்டபோது, இல்லை என்ற குறிப்புடன் தலையை அசைத்துக் கொண்டே, 'இறக்கை முளைத்த பிறகு பறப்பதைத் தடுக்கலாமா?' என்று பட்டாங்கியல் (தத்துவப்) பாணியில் விடை கூறினார்!

14. பொருந்தாத சூழலிலும் வருந்தாமல் வாழலாமே!

நாற்பத்தைந்து அகவை (வயது) என மதிக்கத்தக்க ஓர் அம்மையார் தமது மகனுடன் வந்தார்.

“எங்களுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் உங்களிடம் மருத்துவத்துக்கு வருகின்றவர்கள். அவர்கள் சொல்லித்தான் என் மகனை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள்தான் இவனுக்கு நல்லவழி காட்டவேண்டும்” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கண் கலங்கினார்.

அவ் அம்மையார் நடுவண் அரசு சார்ந்த ஒரு வைப்பகத்தில் (வங்கி) பணியாற்றுகிறார். அவருடைய கணவர், அங்குப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவர் இறந்ததால் அவ் இடத்தில் இவருக்குப் பணி வழங்கப்பட்டது. அவருடைய மகன்தான் அவருக்கு வாழ்க்கையில் உள்ள பற்றுக்கோடு.

மகனை மழலையர் பள்ளியில் சேர்த்ததில் இருந்து சில கசப்பான சூழலை இவர் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. பள்ளியில் சேர்த்து ஒரு மாதம் வரைக்கும், அவன் பள்ளிக்குப் போகும் முன் அழுது முரண்டு பிடித்தான். பிறகு ஒருவாறு பழகிக் கொண்டுவிட்டான்.

மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு அம்மையாரை வேறு ஒரு கிளை அலுவலகத்துக்கு மாற்றினர். வீடும் பள்ளியும் அருகிலேயே அமையுமாறு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, மகனைப் புதுப் பள்ளியில் இரண்டாம் வகுப்பில் சேர்த்தால், பழைய குருடி கதவைத் திறடி என்பது போல் மீண்டும் அவனுடைய அழகையும் முரண்டும் தலைதூக்கின. அவர் ஒன்பது மணிக்கு அலுவலகத்தில் இருக்கவேண்டும். அதற்குள் அவருடைய பணிகளை முடித்து அவனைத் தேற்றிப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதற்குள் போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும்.

இப்படித்தான், ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு புதிய இடம், புதிய சூழல், புதிய மாந்தர்கள் என்று அவன் எதிர்கொள்ள வேண்டியபோதெல்லாம் அவன் துன்புற்றான். அதோடு

அவ்வேளைகளில் எல்லாம் ஏதாவது ஒரு நோய்த் தொல்லையும் வந்து சேர்ந்துகொண்டு அவனை வாட்டும்.

அவன் பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் தேர்ச்சிபெற்ற பின் பொறியியல் கல்வியை விரும்பினான். பெங்களூரில் இருந்து தொலைவாக உள்ள குல்பர்கா என்னும் ஊரில்தான் அவனுக்குப் பொறியியல் கல்விக்கான இடம் கிடைத்தது. பணம் கட்டிச் சேர்ந்துவிட்டான்.

அவ் ஊரோ தொலைவில் உள்ளது. பின்தங்கிய இடமாக இருப்பது, வெப்பம் மிகுதி. தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு, விடுதியில் அறிமுகம் இல்லாத புதியவர்கள். உணவும் சரிப்பட்டு வரவில்லை. அவன் திரும்பி வந்துவிட்டான்.

“நான் அந்தக் கல்லூரிக்குப் போகமாட்டேன். இங்கேயே அறிவியல் அல்லது கலையியல் பட்டப்படிப்புக்குப் போகிறேன்” என்று அடம்பிடிக்கிறான். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. உங்களைத்தான் தெய்வமாக நினைத்து வந்திருக்கிறோம். நீங்கள்தான் நல்லவழி காட்டவேண்டும்” என்று அம்மையார் முறையிட்டார்.

“கலையியல், அறிவியல், பொறியியல் ஆகியவற்றுள் உனக்கு எந்தப் படிப்பு விருப்பமானது?” என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“பொறியியல் படிக்கத்தான் விருப்பம். ஆனால் அந்தக் கல்லூரிக்குப் போகமாட்டேன்” என்று அவன் உறுதிப்படக் கூறினான்.

“சரி, உனக்கு இப்போதைக்கு ஒரு மருந்து தருகிறேன். நான் சொல்கிறபடி அம்மருந்தை எடுத்துக்கொள். இரண்டு கிழமை (வாரம்)க்குப் பின் நீ எங்கே, என்ன படிக்க விரும்புகிறாய் என்பதை உன் அம்மாவிடம் தெளிவாகக் கூறிவிடு” என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்தினேன்.

புதிய குழல்களுக்கு ஏற்பத் தம்மைத் தாமே சரிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாதவர்களுக்கு உதவும் ஒரு மலர் மருந்து உள்ளது. அதுதான் ‘வால்நட்டு’ (Walnut) என்பது. அம்மருந்தை அவனுக்குக் கொடுத்தனுப்பினேன்.

இருபது நாளுக்குப் பின்னர், பிரேசர் டவுன் அஞ்சல் நிலையத்துக்குச் சென்றுவிட்டு, அங்கிருந்து சற்றுத் தொலைவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த எனது வண்டியை நோக்கி நடந்தேன்.

அப்போது “டாக்டர், டாக்டர்” என்று பின்புறமாக யாரோ அழைத்த குரல்கேட்டுத் திரும்பினேன். அந்த அம்மையார்தாம் அப்படிச் கூவி அழைத்துக் கொண்டே சற்று விரைவாக நடந்து வந்தார்.

மருந்தை உட்கொண்ட பத்தாவது நாளிலேயே மகன் குல்பர்கா பொறியியல் கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டதையும், விடுதியில் தங்குவதற்குப் பழகிக் கொண்டிருப்பதாக அவன் தொலைபேசியில் பேசியதையும் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். இரு கைகளையும் கூப்பிக் கும்பிட்டுக் கொண்டே “ரொம்ப நன்றி டாக்டர்” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

15. 'எல்லா உயிரும் தொழும்'!

பொது மருத்துவர்கள் பொதுவாகவே உடலில் காணப்படும் நோய்களைப் பற்றியே அக்கறை காட்டுபவர்களாக உள்ளனர். அந்நோய்களுக்குத் தம் மருத்துவம் பயன்படாதபோதுதான் மனநிலை பற்றி ஆராயவும், அங்குள்ள குறையைப் போக்கவும் முற்படுகின்றனர். மருத்துவர் பெரும்பாலும் நோயாளிக்கு வேற்றாளாக (அந்நியராக) இருப்பவர் ஆதலால் துயரர்தம் உண்மையான மனநிலையைக் கண்டறிவது அவருக்கு எளிதாவதில்லை. அந்நிலையில் அங்கு மலர் மருத்துவப் பயன் வாய்ப்பதும் அரிதாகிவிடுகின்றது.

எனவே, எங்கெல்லாம் - யார்யாருடைய துணையுடன் மலர் மருத்துவம் சிறப்பாகப் பயன்படக்கூடும் என்பது பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

தன்உதவி (Self - help) மருத்துவம்

மருந்துகளைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு சரியாகப் பயன்படுத்தும்போது அவை நோயைப் போக்கவும் தணிக்கவும் உதவுகின்றன. தவறாகவும் மிகையாகவும் பயன்படுத்தும்போது அவற்றால் தீமைகள் உண்டாகின்றன. எனவே, மருத்துவ அறிவு வாய்க்கப்பெறாத ஒருவர் தமக்குத் தாமே மருத்துவம் செய்து கொள்வதும், மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதும் கூடாது என்றும், மருத்துவரின் அறிவுரைப்படியே மருந்துகளை உட்கொள்ளவேண்டும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது, ஏனைய மருத்துவங்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஏற்புடையதே.

மலர் மருத்துவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இதற்கு மாறான நிலையே காணப்படுகிறது.

- மலர் மருந்துகளைத் தவறாகவும் மிகையாகவும் பயன்படுத்தினாலும் அவற்றால் கேடு உண்டாவதில்லை,
- ஒருவர் விழிப்புணர்ச்சி உடையவராக உள்ளபோது அவர்தம் மன நிலை பற்றி அறிகின்றவராய் உள்ளார். எனவே ஒருவர்தம் மனநிலையை அறிவது மருத்துவ வல்லுநர்க்கும் கூட அரிதாகின்றது.

- தம் மனநிலை பற்றி நன்கு அறிந்த ஒருவர் மலர் மருத்துவ அறிவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தால் அவர்தம் மனநிலைக்கு ஏற்ற மலர் மருந்தைப் பயன்படுத்துவது எளிதாகின்றது.

இங்கு கூறப்பட்டவற்றால், மலர் மருத்துவம் தன்னுதவி மருத்துவமாக நன்கு பயன்படக்கூடியது என்பதை அறியலாம்.

வீட்டு மருத்துவம்

ஒரு குழந்தையின் மனநிலையை அறிந்துகொள்வது தாய்க்கு எளிதாகின்றது. குழந்தை அழுகின்றபோது, அது பசித்து அழுகின்றதா? வலித்துன்பத்தால் அழுகின்றதா? அஞ்சி அழுகின்றதா? தனிமையால் அழுகின்றதா? என்பதைத் தாயினாலும் அவரைப் போன்ற நெருங்கிய உறவினராலும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

அழுகின்ற குழந்தையை அன்புடன் தூக்கிக் கொள்ளும்போதே அழுகை தணிவதையும் பார்க்கின்றோம்.

ஒரு வீட்டில் அல்லது குடும்பத்தில் உள்ளவர்களில் ஒருவர்தம் மனநிலையை அக்குடும்பத்தினராகிய ஏனையோர் அறிகின்றவர்களாய் உள்ளனர். அது மட்டுமன்றி, ஒருவர் நோயுற்றபோது அன்பான ஆறுதலும் கனிவான கவனிப்பும் நெருங்கிய உறவினர்களிடம் இருந்து கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

எனவே, வீட்டுக்கு ஒருவர் மலர் மருத்துவத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால் அக் குடும்பம் நலமானதாகவும், அன்பால் பிணைப்புண்டதாகவும் வேறு பல நன்மைகளும் வாய்க்கப் பெற்றதாகவும் ஆகின்றது.

ஆகவே, மலர்மருத்துவம் - வீட்டு மருத்துவம் அல்லது குடும்ப மருத்துவம் எனப் பயன்படுவது சிறந்ததாகும்.

விலங்கியல் மருத்துவம்

விலங்குகளும் மனநிலை மாற்றத்தால் துன்புறுகின்றன; நோய்வாய்ப் படுகின்றன. அவற்றின் மனநிலைகளைப் பொது மருத்துவரோ, தொடர்பு இல்லாத பிறரோ அறிந்து கொள்வது அரிதாக உள்ளது.

விலங்குகளைப் பழக்குகின்றவர்கள், அவற்றை வளர்த்துப் பேணுகின்றவர்கள், விலங்கியல் கல்வி பயின்றவர்கள் முதலானோர் விலங்குகளின் மனநிலைச் செயல்களை (Behaviour) அறிந்தவர்களாய் உள்ளனர். அவர்களுக்கு மலர் மருத்துவத் தேர்ச்சியும்

அமைந்திருக்குமாயின் விலங்குகளின் துன்பங்களையும் நோய்களையும் போக்குவது அவர்களுக்கு எளிதாகின்றது.

நிலத்திணை [தாவர] மருத்துவம்

எங்கள் வீட்டிற்கு முன் ஒரு வேப்பமரம் உள்ளது. அதைச் சிறு செடியாக அன்பர் ஒருவர் முன்பு கொடுத்தார். அதை நட்டுக் குட்டிமரமாக வளர்ந்திருந்த போது, அதில் கரையான் மண்கூடு கட்டி அரிக்கத் தொடங்கியது. வேம்பு பல அரிய மருத்துவப் பண்புகளையும் பூச்சிக்கொல்லிப் பயன்பாட்டையும் கொண்டது என்பதை அறிவோம். **மருத்துவருக்கே நோய்த் தொல்லையா?** என்று எண்ணினேன். அரை வாளித் தண்ணீரில் 'கிராப் ஆப்பிள்' (Crab Apple) என்னும் மலர் மருந்தில் சில சொட்டுகளைக் கலந்து மரத்தின் பட்டையிலும் வேரிலும் ஊற்றினேன். அதற்குப் பிறகு கரையான் அந்தப் பக்கமாகத் தலைகாட்டவில்லை!

ஒருமுறை எனக்குப் பிறந்த நாள் பரிசாகச் சில பூச்செடிகளை அன்பர்கள் வழங்கினர். சிறிதளவாகிய இடத்தில், அங்கு ஏற்கனவே இருந்த வேறு சில செடிகளுக்கு இடையில் அவற்றையும் நட்டு வைத்தேன். அவற்றுள், ஒரு பணியில் பிறரோடு இணங்கிப் போகாத மனநிலை உடையவர்க்கு உரிய மலர் மருந்தாகிய 'இம்பேசன்சு' (Impatiens) என்பதும் ஒன்று. அது அங்கிருந்த பிற செடிகளுடன் ஒத்துப் போக முடியாமலும், 'தனிக்குடித்தனம்' கிடைக்காத வருத்தத்தாலும் வாடிப் பட்டுப்போனது!

தென்னை, வாழை முதலான பயன் மரங்களையும் நோய் தாக்குகின்றது. கத்திரி, தக்காளி முதலான காய்கறிச் செடிகளையும் நோய்களும் பூச்சிகளும் தாக்குகின்றன. மாமரம் பூத்துக் குலுங்கும் பருவத்தில் வண்டுகளும் புழுக்களும் அங்கே உறைந்து காய்கனிக் கொட்டையிலும் சதையிலும் உள்ளிருந்து வளர்ந்து கேடு செய்கின்றன.

இத்தகைய பாதிப்புகளால் வேளாண் பெருமக்கள் அடையும் வருத்தமும் இழப்பும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாதவையாய் உள்ளன.

நிலத்திணைகளின் இலை, பூ, பட்டை, மரம் ஆகியவற்றில் என்னென்ன நோய்கள் தாக்கும் என்பதையும், எத்தகைய புழுபூச்சிகளில் இருந்து அவற்றைக் காக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர்கள் ஓரளவு அறிந்துள்ளனர்.

வேளாண் அறிவியல் வல்லுநர்கள் - இயற்கை உரம், தீங்கில்லாத பூச்சிக்கொல்லி, சிக்கன நீர்ப் பாசனம் - என்பவை

பற்றி வேளாண் பெருமக்களுக்கு விளக்கி அவர்களை வழிப்படுத்துகின்றனர்.

‘வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடிய’ வள்ளலார்தம் அருள் உள்ளத்தைப் போன்றே, வேளாண் பெருமக்களும், வேளாண் அறிவியலாரும் நிலத்திணைகளின் மீது கவனம் செலுத்துபவர்களாக உள்ளனர். அதே வேளையில் அவர்கள் மலர் மருத்துவ முறையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் இருப்பின், நிலத்திணைகளைப் பேணி வளர்க்கும் பணி இன்னும் சிறக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உயிர்களைக் கொல்லாதவர்களையும், புலால் உண்ணாதவர்களையும் எல்லா உயிர்களும் தொழும் என்றார் திருவள்ளுவர் பெருந்தகை. அக்குறட்பாவின் பொருளை இன்னும் சற்று விரிவுபடுத்தலாம்.

மலர் மருத்துவத் துணையால் - மக்களையேயன்றி
விலங்குகள் நிலத்திணைகள் ஆகியவற்றையும்
காக்கின்றவர்களாகிய அருளாளர்களையும் -

எல்லா உயிரும் தொழும்!

எல்லாப் பயிரும் தொழும்!

என்றும் கூறலாம்!

16. மருத்துவர் ஜயா! உங்களைக் குணமாக்கிக் கொண்டீர்களா?

‘கொண்டையில் மணக்கும் தாழம்பூவாம்!
உள்ளே இருக்குமாம் ஈரும் பேனும்!’

என்பது ஒரு பழமொழி.

ஊருக்கெல்லாம் பண்டுவம் பார்க்கும் மருத்துவர் தம்மைத்தாமே குணமாக்கிக் கொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் நிலைக்கும் இப் பழமொழியின் பொருள் பொருந்தும்.

‘மருத்துவரே! உங்களை நீங்களே குணமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்!’ - என்னும் பொருளில் ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி (Doctor, Heal Thyself) உள்ளது.

“உங்களை நீங்களே குணமாக்கிக் கொண்டீர்களா?” என்று என்னை நோக்கி யாரும் கேட்பதற்குள் நானே முன்வந்து விடை கூறிவிடுகின்றேன்!

நான் என்னுடைய எழுபதாவது அகவையில் (வயதில்) இருக்கிறேன். கடைசியாக ஆங்கில மருந்துகளை நான் எப்போது பயன்படுத்தினேன் என்பது நினைவு இல்லை. ஆனால் அம் மருந்துகளைக் கடந்த நாற்பதாண்டுக் காலமாகப் பயன்படுத்த வில்லை என்பதை என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

பருவகால மாறுதலால் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட சில நோய்ப் பாதிப்புகளுக்கு ஒமியோபதி மருந்துகளைப் பயன்படுத்தினேன். தேவை ஏற்படும்போது உரிய ஒமியோபதி மருந்தை ஒருவேளை அல்லது இருவேளை பயன்படுத்துகிறேன்.

1977ஆம் ஆண்டு, பிறந்த ஊரில் இருந்த சிக்கல்; பணி அழுத்தச் சூழல்; ஓய்வு ஒழிவு இல்லாத அலைச்சல்; இவற்றோடு என்னைப் பற்றிய சின்னம்மை நோய் (Chicken Pox). அப்போது மூன்று நாள் படுக்கையில் கிடந்தது தவிர வேறு எப்போதும் படுக்கையில் முடங்கியதில்லை.

ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன், ஓரிரு நாளாகச் சரியாக உறங்க முடியாமை; கோடை வெப்பக் காலத்தில் மேற்கொண்ட சுற்றுலாவினால் ஐந்தாறு மணிநேரப் பேருந்துச் செலவு;

கொளுத்தும் வெயிலில் சற்று நீண்ட நேரத்திற்கு ஆற்றில் குளித்தமை; அதற்குப் பின் உண்டான தலைவலி, சோர்வு; எல்லா ரோடும் சேர்ந்து உண்ணவேண்டும் என்னும் நாகரிக மனப்பாங்குடன் பசியும் விருப்பமும் இல்லாமல், புளிப்புச் சுவைமிக்க இரசம் கலந்த சோற்றைச் சிறிதளவு உண்டவுடன் கக்கிவிட்டது; அதற்குப் பின் ஒரு மணிநேரம் படுத்துக் கிடந்தபின் தெளிவுற்றது; இதுவே நான் அடைந்த கடைசி நோய்த்துயரம். அதற்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த நோய்த்துயரமாக எதுவும் இல்லை.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன் மருத்துவ நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவரும் ஓமியோபதியர். அவருடைய குருதிச் சர்க்கரையின் அளவு ஏடாகோடமாக இருந்ததால் ஆங்கில மருந்துகளை உட்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தார். எனக்குச் சர்க்கரை நோய் உள்ளதா என்று கேட்டார். அறிகுறி ஏதும் இல்லையென்றேன். “அப்படித்தான் நானும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று கூறிக்கொண்டே அவரிடம் இருந்த சர்க்கரை மானிக் கருவியை (Glucometer) எடுத்து என் குருதிச் சர்க்கரையின் அளவைப் பார்த்தார். “மிகவும் இயல்பாக இருக்கிறதே...” என்று அவர் கூறியபோது அவருடைய கருத்து எடுபடாத ஏமாற்றம் இருந்தது.

எப்போதாவது ஒருமுறை என்று குருதி அழுத்தத்தின் அளவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அதுவும் இயல்பான அளவாகவே இருக்கிறது.

உணவுமுறை, நடைப்பயிற்சி, ஓசுப் பயிற்சி என்னும் இவற்றில் எண்பது விழுக்காடு ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்கிறேன்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் ஒழுங்குமுறையைப் பின்பற்றாமல் நலவாழ்வை எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன்; உணர்த்த விரும்புகிறேன்.

மலர் மருந்துகள் மனநிலைக்கே உரியவை. மனநிலைக்கு உரிய மருந்தே உடல்நோயையும் சேர்த்துப் போக்குகிறது என்னும் உண்மையைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறேன்.

மலர் மருந்துக்கு உரிய மனநிலையும் அதனால் உண்டாகும் உடல் அறிகுறியும் என்னிடம் காணப்படாததால், நோய்நீக்கும் நோக்குடன் மலர் மருந்தை நான் பயன்படுத்தவில்லை. எனினும் ஆய்வுநோக்குடன் சில மலர் மருந்துகளை உட்கொண்டிருக்கிறேன்.

பொதுவாக என்னுடைய மனப்பாங்குக்கு உரியதாக ஒரு மருந்தையும், அதோடு ஒற்றுமையுடைய வேறு மூன்று மருந்துகளையும் தேர்ந்து கொண்டேன். அவற்றை ஒவ்வொன்றாக உட்கொண்டு எனக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்தேன்.

அவ்வாறு நான் உட்கொண்ட முதல் மருந்து 'வாட்டர் வயலட்' (Water Violet) என்னும் நீர்நீலம். பொதுவாகப் பிற்பகல் மூன்று மணியில் இருந்து நான்கு மணி வரை படுக்கையில் ஓய்வு கொள்வேன். அதில் கால்மணி நேர உறக்கமும் அடங்கும். நீர்நீலத்தை உட்கொண்ட அன்றைக்குப் பிற்பகலில் ஒருமணிநேரம் ஆழ்ந்த உறக்கம் வாய்த்தது. உறங்கி விழித்தபோது எப்போதும் இல்லாத அளவுக்குப் புத்துணர்ச்சி. அவ்வளவுதான். வேறு குறிக்கத்தக்க மாற்றம் எதுவும் இல்லை. அதே உறக்க இன்பத்தைப் பெறவிரும்பி அம்மருந்தை மீண்டும் உட்கொண்ட போதெல்லாம் ஏமாற்றம்தான் கிடைத்தது!

அடுத்து நான் உட்கொண்ட மருந்து 'வெர்வைன்' (Vervain) என்னும் பொடுதலை. அன்று இரவு, என் இளமைக்கால நிகழ்ச்சி ஒன்று பசுமையாகக் கனவில் வந்தது தவிர வேறு மாற்றம் ஏதும் உணரப்படவில்லை.

மூன்றாவதாக உட்கொண்டது 'ஓக்' (Oak) என்பது. அன்று சற்றுக் கூடுதலாக உழைக்க முற்பட்டேன். பொதுவாகப் பகல் இரண்டு அல்லது இரண்டரை மணிக்கு எனது எழுத்துப்பணியை முடித்துக்கொள்ளும் நான், அன்று ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையைச் செய்து முடிப்பதற்காக மூன்று மணிவரை அதில் ஈடுபட்டேன். இதுதவிர வேறு மாற்றம் ஒன்றும் இல்லை.

கடைசியாக நான் உட்கொண்டது 'இராக்வாட்டர்' (Rock water) என்னும் பாறைநீர் (அல்லது அருவிநீர்) என்பது. அப்போது பொதுவான நலநிலை உணரப்பட்டது.

மேற்குறித்த மருந்துகளைக் காலை, இரவு என்னும் இரண்டு வேளையாக அல்லாமல் தொடர்ந்தும் அல்லது மீண்டும் மீண்டும் என உட்கொண்டால் உடம்பின் வெதுப்பம் (Warmth) சற்று மிகுந்து காணப்பட்டது.

இவ்வாறு ஆய்வு நோக்கில் அம் மருந்துகளை உட்கொண்டதனால்,

- நோய்க்கு மட்டுமே மருந்து;
- தேவையற்ற மருந்து, உதவாத மருந்து;
- பொருந்தாத மருந்து பயனற்ற மருந்து;
- அமுத மருந்தானாலும் அளவோடு இருக்க வேண்டும்;
- தீங்கில்லாத மருந்தையும் தேவையில்லாமல் உட்கொள்ளக் கூடாது;

என்னும் படிப்பினைகள் கிடைத்தன.

இப்படிப்பினைகளால் எல்லாரும் பயன் அடையலாமே!

இரண்டாம் பகுதி

[மேதை எட்வர்டு பாச் அவர்களால் குணமாக்கப்பட்டவை.
தொகுத்துத் தமிழாக்கியவர் - மரு. கு.பூங்காவனம்]

www.homeopooonga.com

17. செருக்கையும் எரிச்சலையும் தீர்த்த சிகோரி

நோய் வரலாறு 1

துயரர் : எழுபது அகவை (வயது) உடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

சில ஆண்டுகளாகவே நெஞ்சாங்குலையில் (இதயம்) வலியும்; செரியாமையும் ஆகிய தாக்கங்கள். அவை அண்மைக்காலமாக இன்னும் மிகுந்துவிட்டன. நெஞ்சாங்குலையில் ஏற்படும் படபடப்பான வலியினால் அவர் ஒவ்வொரு தடவையும் தொடர்ந்து ஒன்று அல்லது இரண்டு கிழமை (வாரம்)கள் படுக்கையிலேயே கிடக்க வேண்டிய கட்டாயம் உண்டாகியது.

துயர்த்தம் ஐயல்பு (Character)

கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாகவே அவருடைய கணவரையும் குடும்பத்தினரையும் அவர் தொல்லைப்படுத்துபவராகவே உள்ளார். அவர்களுக்கு ஓய்வும் அமைதியும் ஒருபோதும் இல்லாமல் செய்பவராகவும், சிறுசிறு காரணங்களுக்கும் துன்பம் விளைவிப்பராகவும் இருந்துள்ளார். சின்னச் சின்ன நிகழ்வுகளுக்கும் அவர்களை எப்போதும் இடர்ப்பு படுத்துபவராகவும், அவர்களுடைய கவனம் எப்போதும் தம்மீதே இருக்கவேண்டும் என்று உரிமை கொண்டாடுபவராகவும் அவர்களிடம் சிறிதும் அன்பு இல்லாத கல்நெஞ்சம் உடையவராகவும் நடந்து கொள்பவர்.

தரப்பட்ட மருந்தளவு (Dosage)

27.8.1930 (சிகோரி - Chicory)

மூன்றாவது வீறியத்தில்
ஒரு வேளை மருந்து

30.8.1930

மூன்றாவது வீறியத்தில்
இரண்டு வேளை மருந்து.

3.9.1930

மூன்றாவது வீறியத்தில்
இரண்டு வேளை மருந்து
- மூன்று நாட்களுக்கு.

நோய்நிலையில் முன்னேற்றம்

மருந்தை உட்கொண்ட உடனேயே முன்னேற்றம் தொடங்கிவிட்டது. ஆறு மாதங்களுக்கு முன் செப்டம்பர் மாதத் தொடக்கத்தில் அவர் மருந்து உட்கொண்ட அப்போதிருந்து அவருடைய தொல்லைகள் எல்லாம் முற்றிலும் மறைந்துவிட்டன. அதுமட்டுமின்றி, மென்மையான நல்லியல்பு, பிறர் மீது அக்கறை செலுத்துதல் ஆகிய நன்னிலைகளும் தெளிவாகக் காணப்பட்டன.

நோய் வரலாறு 2

துயரர் : நாற்பத்தைந்து அகவையுடைய ஆண்.

நோய்த் துன்ப வரலாறு

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக இடுப்பு நரம்பு வலி, இடது கால் தேய்மானம், 1929ஆம் ஆண்டில் எட்டு மாதங்களும், 1930 ஆம் ஆண்டில் ஐந்து மாதங்களும் துயரர் பணிக்குச் செல்ல முடியாத நிலை. எப்போதும் வலித்துன்பம், அதனால் அவர் அவ்வப்போது ஆறு கிழமைகள் படுத்துவிடுதல். குறைவான உறக்கமும், உணவு விருப்பும். துயரர் தேய்மானம் அடைபவராகவும் பொலிவு இழந்தவராகவும் இருக்கின்ற நிலை.

துயரத்தம் கியல்பு

கல் நெஞ்சினர், நன்றி உணர்வு இல்லாதவர், பிறரை அடக்கி ஆள்பவர். அவருடைய குடும்பத்தினர் அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பவர். அவருடைய பிணிநிலையினால் எல்லாரும் தம்மீது கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று சுட்டாயப்படுத்துபவர்.

தரப்பட்ட மருந்தளவு

16.1.1931 (சிகோரி)	மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்தளவுகள்
20.1.1931	”
26.1.1931	”
31.1.1931	”
21.2.1931	”
5.3.1931	”
18.3.1931	”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

துயரர் நிலையில் உறுதியான முறையில் முன்னேற்றம். சென்ற மாதத்தில் வலி சிறிதளவாகவே இருந்தது. குளிர்காலக் கொடும்பனியிலும் அவர்தம் அலுவற்பணி திறந்த வெளியில் உள்ளதாக இருந்தும், பண்டுவம் தொடங்கியதில் இருந்து அவர் ஒரு நாள்கூட பணிக்குச் செல்லாமல் நிற்கவில்லை. அவர்தம் பொலிவு, பசி உணர்வு, உறக்கம் ஆகியவை மேலும் பெருகியதோடு அவருடைய உடல் எடையும் கூடியுள்ளது.

நோய் வரலாறு 3

துயரர் : நாற்பத்தேழு அகவையுடைய ஆண்.

நோய்த்துன்ப வரலாறு

மிகுந்த எரிச்சலான மனநிலையும் நரம்புக்கோளாறும்; சில ஆண்டுகளாகவே மன அழுங்கல் (Depression); அவர்தம் தொழிலுக்குச் செல்வதில் இடர்ப்பாடு; வீட்டில் அவரால் அவர்தம் குடும்பத்தினர்க்குப் பெருந்துன்பம். குடும்பப் பளுவை இனிமேல் சிறிதும் தாங்கமுடியாது என்று அவர் மனைவி நினைத்தல்.

துயரர்தம் இயல்பு

வன்மையும் உறுதியுமான இயல்பினர், தம் போக்கில் செல்வதில் விடாப்பிடியானவர், அவருடைய அத்தகைய முயற்சியின்போது பிறருடை நன்மை பற்றிச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாதவர்.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

18.3.1931 (சிகோரி) மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

உடனடியான முன்னேற்றம். அவர்தம் எரிச்சல் உணர்வும் மன அழுங்கலும் நீங்கிவிட்டன. மேலும் மருந்து தேவைப்படாமலேயே கடந்த இரண்டு மாதங்களாக அம்முன்னேற்றம் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது.

நோய் வரலாறு 4

துயரர் : முப்பத்தெட்டு அகவையுடைய பெண்.

நோய்த்துன்ப வரலாறு

ஓரண்டாகச் சவ்வு அழற்சியும் (catarrh); இடைத்தரமான செவிட்டுத்தன்மையும்; காதுகேளாத நிலை இன்னும் கேடாகிக்கொண்டே வருகிறது. அதனால் அவர்தம் தொழில் நிலையில் பாதிப்புக் காணப்படுதல்.

துயர்தம் இயல்பு

இரக்கமின்மை, கல்நெஞ்சம், அதிகாரம் செலுத்துதல் ஆகிய இயல்புடையவர். அவர்தம் விருப்பத்தையே பிறர் எப்போதும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று மிகவும் உரிமையுடன் வற்புறுத்துபவர்.

தரப்பட்ட மருந்தளவுகள்

19.12.1930 (சிகோரி) மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாள் இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து.

29.12.1930 ”

5.2.1931 ”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

முதன்முதலில் தரப்பட்ட மருந்துகளாலேயே அவருடைய சவ்வு அழற்சியிலும் செவிட்டுத் தனத்திலும் நல்ல முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. பிப்ரவரித் திங்களின் நடுப்பகுதி நாள்களில் இருந்து அவர் இயல்பான நிலையில் உள்ளார். உரிமை கொண்டாடி வற்புறுத்தும் இயல்பும் குறைந்துள்ளது.

நோய் வரலாறு 5

துயரர் : ஐம்பத்தெட்டு அகவையுடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

கைகள், மணிக்கட்டுகள், கால், கணுக்கால்கள் ஆகியவற்றில் உள்ள வாதவலி (Rheumatism). பல ஆண்டுகளாக நீடித்து உள்ள நோய்நிலை.

துயர்தம் இயல்பு

மெலிந்த தோற்றம் கொண்டவர், மிகவும் கண்டிப்பானவர். அவருடைய குடும்பத்தை இரும்புத்தடியால் ஆட்சிசெய்பவர். பிறர் மீது சிறிதும் இரக்கஉணர்வு இல்லாதவர்.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

23.10.1930 (சிகோரி) மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து.

28.2.1931

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

முதன்முதலில் தரப்பட்ட மருந்துகளால் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் நான்கு மாதங்களுக்கு நிலையாகவும் தொடர்ந்தும் காணப்பட்டது. இரண்டாவது முறையாகத் தரப்பட்ட மருந்துகளுக்குப் பின் அவருடைய உடல்நிலை ஏறத்தாழ இயல்பான நலநிலையை அடைந்துவிட்டது.

நோய் வரலாறு 6

துயரர் : நாற்பத்தொன்பது அகவையுடைய பெண்.

நோய்த்துன்ப வரலாறு

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாகக் கடுமையான சின உணர்வை வன்மையாக வெளிப்படுத்துபவர். கணவரின் உடல்நலம் மிகவும் கேடு அடைந்துவிட்டதால், மணவிலக்குப் பெறும் எண்ணத்தில் மூழ்கியிருப்பவர்.

துயர்த்தம் ஐயல்பு

கடுமையான எரிச்சல் உணர்வினர், பொறாமை கொண்டவர், நரம்புக்கோளாறு உடையவர், பல ஆண்டுகளாகக் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் தமக்கு அடிமைகளாக்கி வைத்திருப்பவர்.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

16.9.1930 (சிகோரி) மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து.

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

மருந்தின் விளைவு மிகவும் நன்றாக இருந்ததாலும் அங்கு ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் மிக நன்றாகத் தொடர்ந்து இருந்ததாலும், மருந்தைத் திரும்பவும் கொடுக்கவேண்டிய தேவை கடந்த ஆறு மாதங்களாகவே இல்லாமற்போனது. அந் நோயாளியிடம் இருந்து ஒரு நன்றிக் கடிதமும் அண்மையில் வந்து சேர்ந்தது.

குறிப்புகள்

- 1) இவ் ஆறு நோய் வரலாறுகளும் 'ஓமியோபதியின் உலகம்' (The Homoeopathic World) திசம்பர் 1930 - சூன் 1931 இதழ்களில் வெளிவந்தவை.

2) மலர் மருந்துகளைக் கதிரவ வெப்ப (Sun shine) முறையில் செய்யும்போது, குறிப்பிட்ட மலர்களும் நீரும் கொண்ட கண்ணாடிக் கொள்கலத்தை மூன்று மணிநேரம் கதிரவ வெப்பத்தில் வைத்தபின் அந்நீரின் ஒரு பகுதியை வடித்து மருந்தாக்கிக் கொள்வது மூன்றாவது வீறியம் என்றும், ஏழுமணிநேரம் கதிரவ வெப்பத்தில் இருந்தது ஏழாவது வீறியம் என்றும் மேதை பாச் அவர்களால் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.

- தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்

18. தெளிவூட்டிய கிளமாட்டிசு!

நோய் வரலாறு 1

துயரர் : நாற்பது அகவை உடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

இடதுபக்க மார்பகம் கனமாகவும் வலியுடனும் காணப்பட்டது. அதற்கான மருத்துவ அறிவுரையும் மிக அண்மையில்தான் வேண்டப்பட்டது. அவர் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெருமளவு பணத்தை இழந்துவிட்டார். அப்போது இருந்து அவர் வாழ விரும்பாமலும், வாழ்க்கையில் பிடிப்பு இல்லாமலும் ஆகிவிட்டார்.

நோயின் இப்போதைய நிலை

எலுமிச்சைப் பழம் அளவிற்குப் பெரிதாய் இருப்பதும் கட்டியாய் உள்ளதும் ஆகிய புற்றுக்கட்டி. முலைக் காம்பு உள்முகமாகச் சுருங்கியுள்ளது. அக்குளில் கோளம் வீங்கியுள்ளது. அறுவை மருத்துவம் செய்ய முடியாத நிலை என்றும் கருதப்பட்டது. அண்மையில் புதிர்க்கதிர் (X-Ray) மருத்துவம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

துயரர்தம் ஐயல்பு

துயரர் நோயைப் பற்றிய அக்கறையும், அதைக் குணப்படுத்தும் முயற்சியும் இல்லாதவர். வலியைப் போக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே இப்போது மருத்துவ உதவியை நாடி வந்துள்ளார். நன்றாக உறங்குவதை விரும்புவவர். பகல் நேரத்திலும் கூடப் பகற்கனவு காண்பவர். நீண்ட நேரத்துக்கு எதிலும் கவனம் செலுத்தமுடியாமல் இருப்பவர். வாழ்க்கையில் பிடிப்பும், மகிழ்ச்சியும் இல்லாதவர். அவர் இறந்துவிடுவதை விரும்பினாலும், துன்பப்படுவதை விரும்பாமல் விலக்குபவர்.

நோய் அறிதல் (Diagnosis)

கனவு நிலை; நோயைப் பற்றியும் சாவைப் பற்றியும் கவலை இல்லாமை, குணம் அடையும் முயற்சி செய்யாமை, பணத்தின் மீது உள்ள பற்றுணர்வு - ஆகிய இவை அனைத்தும் கிளமாட்டிசு (Clematis) மலர் மருந்தைக் காட்டுகின்றன.

11.11.1929	3ஆவது வீறியம் இரண்டுவேளை மருந்து
19.12.1929	4ஆவது வீறியம் இரண்டுவேளை மருந்து
16.1.1930	”
20.3.1930	7ஆவது வீறியம் இரண்டுவேளை மருந்து
16.7.1930	”
4.9.1930	”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

மருந்தை உட்கொண்ட அளவிலேயே முன்னேற்றம் தொடங்கிவிட்டது. வலியும் நலம் இல்லாத உணர்வும் குறையத் தொடங்கிவிட்டன. குறிக்கத் தக்கவாறு வாழ்க்கையில் ஆர்வ உணர்ச்சி உண்டாகியது. துயரர் அரும்பாடுபட்டு உழைக்கவும், கடந்த கால இழப்பை மறக்கவும், நோயில் இருந்து குணம் அடையவும் தீர்மானம் கொண்டார். இரண்டு மாதங்களில், அதாவது 1930 சனவரியில், வளர்ந்திருந்த கட்டி மறைந்தது. அக்குளில் வீங்கியிருந்த கோளத்தின் வீக்கமும் இப்போது இல்லை. முலைக்காம்பின் உள்முகமான சுருக்கமும் குறைந்து காணப்பட்டது. அதே ஆண்டு மார்ச்சு, சூலை, செப்டம்பர் ஆகிய மாதங்களில் - அவர்தம் கனவு நிலையும் முந்தைய மனநிலையும் திரும்பவும் தோன்றின. அந்நிலையில் அவர்தம் மார்பகத்தின் முந்தைய நிலையும் திரும்புவது காணப்பட்டது. அப்போதெல்லாம் தரப்பட்ட மருந்தினால் துயரர்தம் அந்நிலைகள் மாறிவிட்டன. 1930ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் அவரைக் கடைசியாகப் பார்த்தபோது அவர் முழுமையாகவும் நிறைவு அளிக்கும் வகையிலும் குணமாகியிருந்தார்.

மீண்டும் மீண்டும் நோய்த்தொல்லை வந்த போதெல்லாம் அவர்தம் புற்றுக்கட்டி பெரிதாக வளராமல் இருப்பதற்கு - அவர்க்கு அளிக்கப்பட்ட புதிர்க்கதிர் மருத்துவம் பயன்பட்டிருக்கக்கூடும். துயரர்தம் பொருள் இழப்புப் பற்றி வருந்திய போதெல்லாம் அவர்தம் நோய்த் தொல்லைகளும் மீண்டும் மீண்டும் வந்தன என்பதும் இங்கு ஆர்வத்துடன் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

குறிப்பு :

இந்நோய் வரலாறு, வீட்டுக்கு வீடு மலர் மருத்துவம் என்னும் எனது நூலிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

- தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்

நோய் வரலாறு 2

துயரர் : முப்பத்தெட்டு அகவையுடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

வாழ்நாள் முழுதும் மூச்சிழுப்புத் தொல்லை (Asthma) ஏழாண்டுகளுக்கு முன் அவருக்கு மிகவும் செல்லமாய் இருந்த மகளை இழந்துவிட்டார். அப்போதிருந்து அவர் நடமாட முடியாதவர் ஆகிவிட்டார். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவருடைய வலது கையும் காலும் முடக்கம் அடைந்தன. பேசுவதற்கும் இடர்ப்பாடாக இருந்தது.

அதன்பிறகு அவருக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அச் சமயத்தில் அவர் மூன்று கிழமைகளாக மயக்க நிலையில் கிடந்தார். அதற்கு அவர்தம் மூளைப் பகுதியில் குருதி உறைந்துபோனது காரணமாய் இருக்கக்கூடும்.

நோயாளியின் இப்போதைய நிலை

நீண்டகாலமாகவே உள்ள இடைத்தரமான மூச்சிழுப்பு. வலது கை முழுமையாக முடக்கம் அடைந்து எத்தகைய உணர்ச்சியும் இல்லாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. வலது கால் மிகவும் விறைத்துக் கொண்டும் வெட்டிவெட்டி இழுத்துக் கொண்டும் உள்ளது. மிகவும் தொல்லைப்பட்டு நடக்க இயலுகின்றது. அவர் பேசுவதை அவர்தம் குடும்பத்தினர் தவிரப் பிறர் புரிந்து கொள்வது அரிதாக உள்ளது.

துயரர்தம் இயல்பு

நோயாளி இயல்பாகவே கனவு நிலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர். ஏதாவது ஒன்றில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தவோ, நிலையாகக் கவனித்துப் பார்க்கவே முடியாமல் இருப்பவர். அவர்தம் அன்புமகளின் மறைவினால் எப்போதும் அழுகின்றவர்.

நோய் அறிதல்

நோயாளி கனவுலகில் உள்ள நிலையும், முற்றிலுமாக இறந்த காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவராய், தற்காலத்தைப் பற்றிய ஆர்வம் சிறிதும் இல்லாதவராய் இருப்பதும் கிளமாட்டிசு மலர் மருந்தைச் சுட்டுகின்றன.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

நவம்பர் 24 (1930)

மூன்றாவது வீறியத்தில்
இரண்டு வேளை மருந்து

திசம்பர் 1 (1930)

”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

முதல்வேளை மருந்தில் இருந்து மூச்சிழுப்புக்கான எந்த அறிகுறியும் இல்லாமற் போனது. அன்றாட வாழ்வின் மீது செலுத்தவேண்டிய ஆர்வ உணர்வு முழுமையாகத் திரும்பவும் வந்துள்ளது. அதோடு நலம் அடையவேண்டும் என்பதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்கின்றவரானார்.

பழங்காலத் துயரமான நினைவுகள் அனைத்தும் மறைந்துவிட்டன. அவர் பேசுவதைப் புதியவர்களாலும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவருடைய கால் வெட்டி வெட்டி இழுப்பது குறைந்து எளிதாகவும் இயல்பாகவும் நடக்க முடிகிறது. நோயாளிக்கு எத்தகைய சோர்வும் இல்லாமல் ஐந்து கல்(மைல்) நடக்க முடிகிறது. அவருடைய வலது தோள்புறம் கை ஆகியவற்றில் வலிமையும் உணர்ச்சியும் இயக்கமும் திரும்பியுள்ளன. அவர் அடைந்து வருகின்ற சிறுசிறு முன்னேற்றமான நிலையையும் கண்டு அவர் மகிழ்ச்சியும் உவகையும் மனக்கிளர்ச்சியும் அடைகின்றவராக, நிலையான உறுதிப்பாட்டுடன் முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறார்.

நோய் வரலாறு 3**துயரர் :** முப்பத்தேழு அகவையுடைய ஆண்**நோய்த் துன்ப வரலாறு**

துயரர் பணியாற்றும் நிறுவனத்தில் இருந்து அவர் அனுப்பப்பட்டுள்ளார். அவர் அந்நிறுவனத்தின் மதிப்புமிக்க பணியாளராகவும் பொறுப்பான அலுவலராகவும் இருந்தவர். அவர் கடந்த சில மாதங்களாக அவர்தம் பணியில் பாராமுகத்துடன் நடந்து கொள்பவராகவும், அவர் தம் தோல்வியைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாதவராகவும் நடந்து கொண்டதால் அவர் இங்கு மருத்துவத்துக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளார். அவர்தம் மனைவி ஓராண்டுக்கு முன் இறந்துவிட்டார்.

துயரர்தம் இப்போதைய நிலை

எப்போதும் உறக்கச் சடைவாக இருப்பவர், காலையில் கண்விழித்து எழுவதற்குத் தொல்லையாக இருக்கிறது. அவர்தம் திறமையைப் பற்றிய நம்பிக்கையை இழந்தவராகவும் தம் அலுவலைச் செய்ய முடியாதவராகவும் இருக்கின்றார். ஒன்றின் மீது முழுமையாய்க் கவனம் செலுத்த முடிவதில்லை. ஊக்க உணர்வு இல்லாதவராகவும் அதனால் தற்கால நிகழ்வுகளில் ஆர்வம் இல்லாதவராகவும் வேறு வகையில்தான் அவர் மனம் ஈடுபடுபவராகவும் இருக்கின்றார்.

நோயறிதல்

தோல்வியைப் பற்றிக் கவலைகொள்ளாமை, ஆர்வ உணர்வு இல்லாமை, கனவு நிலையில் உள்ளமை ஆகியவை கிளமாட்டிசு மலர் மருந்தைச் சுட்டுகின்றன.

தரப்பட்ட மருந்தளவுகள்

7.11.1930	மூன்றாவது வீறியத்தில் மூன்று நாட்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து
24.11.1930	”
2.1.1931	”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

படிப்படியாகவும் நிலையாகவும் முன்னேற்றம் காணப்படுகிறது. துயரர் இன்னும் கூடுதலான திறமையுடன் அவர்தம் பணியைத் தொடர முடிகிறது. இப்போது அவர் தமது இயல்பான நிலையை அடைந்துவிட்டதாகக் கருதப்படுகிறார். கடந்த ஆறு கிழமை (வாரங்)களாக காஞ்சொறி (urticaria) சார்ந்த எழும்புதல்கள் உண்டாயின. அது அவர்தம் நலநிலையில் ஏற்பட்டுள்ள உறுதியான முன்னேற்றத்தையே காட்டுவதாகும்.

நோய் வரலாறு 4

துயரர் : முப்பத்தேழு அகவையுடைய ஆண்

துயரரின் நோய்த்துன்ப வரலாறு

நகர்ப்புறத்தில் மிகவும் அதிகமாக உழைத்தவர். கடந்த மூன்று மாதங்களாகவே ஏறத்தாழ முழுமையான மறதி. சிலவேளைகளில் அவர்தம் வீட்டு முகவரியையும் தொலைபேசி எண்ணையும் மறந்து விடுகின்றார். பகல் நேரத்திலேயே உறக்கச் சடைவும் அவர்தம்

வேலையில் பாராமுகமும் காணப்படுகின்றன. ஏழாண்டுகளுக்கு முன் அவர்தம் குடும்பத்தில் ஒரு பேரிடர் ஏற்பட்டுள்ளது.

துயர்தம் தற்போதைய நிலை

வெறுமையான பார்வை, முழுமையான பாராமுகம், அவர் பயனற்ற நிலையை அடைந்துவிட்டார் என்னும் உண்மையை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு அமைந்துகிடத்தல், அவர்தம் நண்பர்கள் அரும்பாடுபட்டு அவரை மருத்துவ அறிவுரைக்காக அனுப்பியுள்ளனர்.

நோய் அறிதல்

உறங்கி வழியும் நிலை, பாராமுகம், முழுமையான ஆர்வ இழப்பு, ஒதுங்கி நிற்கும் நிலை ஆகியவை கிளமாட்டிசைச் சுட்டுகின்றன.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

மே 1 (1930) மூன்றாம் வீறியத்தில் இரண்டுவேளை மருந்து
செப். 4 (1930) ”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

மிக விரைந்த முன்னேற்றம் துயர்தம் தொழிலில் திரும்பவும் ஈடுபட்டு ஆகச்சுத் திங்கள் இறுதிவரையிலும் நன்றாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். நோய்த் தொல்லை மீண்டும் தோன்றியபோது மேலும் மருந்தளவுகள் தரப்பட்டன. அப்போதிருந்து துயர்தர் நன்னிலையில் உள்ளார். அவர்தாம் குணமடைந்துவிட்டதாகக் கருதுவதைக் கடிதத்தின் வழி எழுதினார்.

குறிப்பு :

இந் நான்கு நோய் வரலாறுகளும் ஓமியோபதியின் உலகம் (The Homoeopathic World) திசம்பர் 1930, மார்ச்சு 1931 இதழ்களில் வெளியிடப்பட்டவை.

- தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்

19. அகத்தையும் மகிழ்வித்த அக்ரிமொனி

நோய் வரலாறு 1

துயரர் : நாற்பத்தைந்து அகவையுடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

பல ஆண்டுகளாகவே மதுப்பழக்க அடிமையாகிவிட்டவர். அவர் குடிப்பது பெரும்பாலும் சாராய வகைகளே. கடந்த இரண்டு மாதங்களாக அளவில்லாத குடிப்பழக்கம். சென்ற கிழமை அவர் குறிப்பிடத்தக்கவாறு உணவு ஏதும் உட்கொள்ளவுமில்லை, ஒவ்வொரு இரவிலும் உறங்குவது ஒரு மணி நேரமாகக் குறைந்துவிட்டது. கவலை, மனக்கவற்சி ஆகியவற்றின் தாக்கம் கடுமையாக மிகுவதாய் இருந்தது.

துயரரின் தற்போதைய நிலை

பாதி அளவிலான பிதற்றல் நிலை, இருப்புக்கொள்ளாமை, பேரச்சம், நாடித்துடிப்பு 120, கண்ணின் கருவிழிகள் ஒத்தநிலையில் இல்லாமை.

நோயாளியின் இயல்பு

நோயாளி எப்போதும் மனக்கிளர்ச்சியுடையவரும் மகிழ்ச்சி ததும்பிய முகத்தினரும் தம் கவலைகளைப் போலியான முகமலர்ச்சி என்னும் திரையினால் மறைத்துக் கொள்பவரும் ஆவார். மிக்க சுறுசுறுப்பானவர், துருதுரு என்றிருப்பவர். தம் நட்புச் சுற்றத்தை விரிவுபடுத்தவும் விரும்புவவர்.

நோயறிதல்

வெளியில் காட்டிக்கொள்ளும் முகமலர்ச்சியின்மூலம் தம் சொந்தத் தொல்லைகளை மறைத்துக்கொண்டு போராடும் இயல்பு அக்ரிமொனியைச் (Agrimony) சுட்டுகின்றது. அது பின்கண்டவாறு தரப்பட்டது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

நவம்பர் 29 (1930) மூன்றாவது வீறியம் - இரண்டுவேளை மருந்து
திசம்பர் 18 (1930)

திசம்பர் 24 (1930) ”

திசம்பர் 31 (1930) ”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

முதல்வேளை மருந்தை உட்கொண்ட அரைமணி நேரத்திலேயே நோயாளி இயல்பான உறக்கத்தில் மூன்று மணி நேரம் இருந்தார். இரண்டாவது வேளை மருந்துக்குப் பின் ஏழுமணி நேரம் உறக்கம் வாய்த்தது. இரண்டாவது நாளில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. மூன்றாவது நாள் வீட்டில் நடமாடத் தொடங்கினார். பல மாதங்களாக வாய்த்திராத நலநிலை நான்காவது நாளில் காணப்பட்டது. (ஆறு சிழமைகளுக்கு முன்) கொடுக்கப்பட்ட முதல் வேளை மருந்தில் இருந்து சாராயக்குடிப்பு மட்டுப்பட்டது. அதன்மீது அளவில்லாமல் இருந்த விருப்பும் மறைந்தது. நோயாளி மிக நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தவராக இருந்தபோதும், அவர்தம் தீவிரமான மனக்கவற்சி, அதிர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு எதிரான தடுப்பு மருந்தாகவே நான்காவது வேளை மருந்து தரப்பட்டது. நோயாளி, இதற்குமுன் அவரிடம் காணப்படாத மன அமைதியும், ஓய்வான நிலையும் உடையவராக உள்ளார்.

நோய் வரலாறு 2

துயரர் : நாற்பது அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

ஏழாண்டுகளுக்கு முன் ஏற்பட்ட மகிழுந்து நேர்ச்சியால் (Accident) பாதிக்கப்பட்டவர். இடதுபுறத்துத் தோள் பக்கமாக விழுந்து விட்டார். அதற்குப் பின் அவருக்கு உண்டான தட்டைத்தசையின் முடக்கம் மாறாமல் இருந்தது. இடதுபுறத்துத் தோள்பட்டை எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய இடதுகையைத் தோளுக்கு மேல் தூக்கமுடியவில்லை. கடந்த ஆறு மாதங்களாக அவர்தம் தோளில் உள்ள தசை இன்னும் தேய்மானமாகிக் கொண்டுள்ளது. வலியும், அதனால் ஏற்பட்ட உறக்கக் கேடும் உடன் இருந்தன. இடதுபுறத்துத் தோளின் முடக்கமான நிலை இன்னும் சீழே பரவிவிடுமோ என்னும் பெருங்கவலையுடன் இருப்பவர்.

நோயாளியின் இயல்பு

பொதுவான நல்வாழ்க்கை உடையவர். முகமலர்ச்சியான நல்ல நட்பாளர். அவருடைய குடும்பத்தினர் தவிர மற்றவர்களுக்குத்

தெரியாதவாறு அவர்தம் முடக்கத் தளர்ச்சியை மறைத்துவிட்டவர். அந்தத் தொல்லை பற்றி அவருடைய நண்பர்கள் கூட அறியாதவர்களாக இருந்தனர்.

நோய் அறிதல்

அவர் முகமலர்ச்சியான நிலையும், தமது முடத்தையும் வலியையும் பிறருக்குத் தெரியாமல் மறைத்துக்கொள்வதும் அக்ரிமொனியைச் சுட்டுகின்றன.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

அக்டோபர் 20 (1930) மூன்றாம் வீறியம் - மூன்று நாட்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து

திசம்பர் 18 (1930) ”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

முதல் வேளை மருந்துக்குப் பின் ஐந்து நாட்களில் எல்லா வலிகளும் மறைந்துவிட்டதோடு அவை மீண்டும் வரவும் இல்லை. பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்தம் உடலின் இயக்கத்தில் முன்னேற்றம் உண்டாகி - திசம்பர் 16 வரை தொடர்ந்தது. இரண்டாவது வேளை மருந்துக்குப் பின், அவருடைய வலதுகையைத் தூக்கும் அளவில் இருந்து இரண்டு விரற்கடை குறைவாக இடதுகையையும் உயர்த்தித் தூக்கும் அளவுக்குத் தொடர்ந்து முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. இடது தோள்பட்டையின் எழும்பிய நிலையும் குறைந்தது. தசைகளின் இயக்கமும் சீரானது. அவருடைய பொதுவான உடல்நலம் நன்னிலையை அடைந்தது. அவருடைய வருவாயை மிகவும் பாதிக்கும் அளவுக்கு இருந்த நோய்நிலை இன்னும் கோடாகிவிடுமோ என்ற அச்சம் நீங்கியவராக, மன அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் உடையவர் ஆனார்.

நோய் வரலாறு 3

துயரர் : முப்பத்தேழு அகவை உடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

பதின்மூன்று ஆண்டுகளாக இருந்த மூச்சிழுப்பு நெடுநோய்த் தொல்லையால் கடந்த பதினோரு ஆண்டுகளாக அவர்தம் தொழிலில் அவர் ஈடுபடவில்லை. அவருடைய தொல்லை குளிர்காலத்தில் தீவிரமடைந்தது, கோடைகாலத்தில் சற்றுத் தணிந்தது. அவ்வப்போது மூன்று கிழமைகளுக்குப்

படுக்கையிலேயே கிடக்க வேண்டியவர் ஆனார். அவருடைய நிலை கேடானதாக இருந்தது.

துயரரின் இயல்பு

அவர் துணிவு மிக்கவர். தமது நோயைக் குணப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டவர், தமது நோயைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாதவர். நோய்த்தாக்கத்தின் போதும் முகமலர்ச்சியுடன் காட்சியளிக்க முற்படுபவர். வாயாடி. தாம் நன்றாக இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் முயற்சியுடன், தமது உண்மை நிலையை மறைத்துக் கொள்பவர்.

நோய் அறிதல்

தமது நோய்த் தொல்லையை மிகத் துணிவுடனும் அரும்பாடுபட்டும் மறைத்துக்கொண்டு, நலமாக இருப்பதுபோல காட்சியளிப்பது - அக்ரிமொனியைச் சுட்டுகிறது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

திசம்பர் 5 (1930) மூன்றாவது வீறியம்	இரண்டுவேளை மருந்து
திசம்பர் 9	”
திசம்பர் 13	”
திசம்பர் 16	” ஒரு வேளை மருந்து
திசம்பர் 21	”
திசம்பர் 25	”
திசம்பர் 28	”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

பண்டுவத்தைத் தொடங்கிய அப்போதே அவர்தம் நிலை முன்னேற்றம் அடையத் தொடங்கியது. தீவிரமான நோய்த்தாக்கம் ஏற்படவில்லை. திசம்பர் 8ஆம் நாளில் இருந்து அவர் ஒவ்வொரு நாளும் பணியாற்றினார். அவருடைய உடல் எடை கூடியதுடன் பொதுவான நலநிலையும் நன்றாக முன்னேறியது. அவர் தமது நோயை வென்றுவிட்டதாகக் கருதுகின்றார்.

நோய் வரலாறு 4

துயரர் : ஐம்பது அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

நெடுநாளைய தலைவலி. கண்களுக்கு மேல் அவ்வலி. ஒவ்வொரு முறையும் ஓரிரு நாள் கள் நீடித்திருப்பதும், மாதத்திற்கு

இரண்டு முறை தாக்குவதும் ஆகிய தலைவலி. தொடர்ந்து காணப்படும் பேரளவான மன அழுங்கல் (Depression) நிலை. இனம் புரியாத அச்ச உணர்வுக்கு ஆளாதல். தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணத்தை அரும்பாடுபட்டு அடக்கிக்கொள்பவர்.

எழுண்டுகளாக உள்ள மதுப்பழக்கம் இருந்தாலும் அது கட்டுப்பாட்டிற்குள் உள்ளது. பல ஆண்டுகளாகவே குடும்பத்தில் பேரிழப்புகளுக்கும் மனக்கவற்சிக்கும் உள்ளானவர்.

நோயாளியின் இயல்பு

மிக நெருக்கமான ஓரிரு நண்பர்கள் மட்டுமே, நோயாளிக்குக் கவலைகள் இருக்கின்றன என்பதைச் சற்று ஐயுற்றனர். தாம் எப்போதும் சரியான வழியிற் செல்வதாகக் கூறுபவர். மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போன்ற தோற்றம். எப்போதும் நகை நலத்துடனும் முகமலர்ச்சியான நட்புறவுடனும் இருப்பவர்.

நோயறிதல்

வாட்டுகின்ற மனக்கவற்சியிலும் பேரிழப்பிலும் கூடப் புறத்தோற்றத்தில் மகிழ்ச்சியாகவும் மலர்ச்சியாகவும் இருப்பதில் நோயாளி பெற்றுள்ள பெருவெற்றி - அக்ரிமொனியைச் சுட்டுகிறது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

அக்டோபர் 2 (1930) 3ஆவது வீறியம் இரண்டு வேளை மருந்து
திசம்பர் 3 (1930) ” ”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு மிகவும் சிறப்பான முன்னேற்றம் தொடங்கியது. திசம்பர் 1ஆம் நாள், சிறிதளவாக மீண்டும் தோன்றிய நோய்த் தொல்லையைத் தவிர, நோயாளி வலி இல்லாமலும், வாழ்க்கையைப் பற்றிய பார்வையில் மாற்றம் அடைந்தவராகவும் உள்ளார். சிறிதும் மன அழுங்கலோ, கவலையோ இல்லாமல் அவருக்கு வந்த தொல்லைகளை எதிர்கொள்கின்றவர் ஆனார்.

நோய் வரலாறு 5

துயரர் : நாற்பத்தைந்து அகவை உடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் அவர் ஒரு நெடுநாளைய மது அடிமை. அவ்வப்போது அப்பழக்கம் அளவுக்கு அதிகமாகிவிடும். அவர்தம் குடும்பத்தினரால் அவர் ஒதுக்கப்பட்டதுடன், ஓராண்டுக்கு முன் அவர் தமது தொழில் அலுவலையும் இழந்துவிட்டார். கடந்த சில கிழமைகளாக அவர் காலை மூன்று அல்லது ஐந்து மணி வரை குடிப்பவராக உள்ளார். சில நாட்களில் நம்பிக்கையை இழந்து வாடி நிற்கும் நிலை.

நோயாளியின் இயல்பு

நோயாளி பல ஆண்டுகளாகவே குடும்ப வாழ்க்கையில் சிறிதும் மகிழ்ச்சி இல்லாமல் மனக்கவற்சி உடையவர். மது அடிமைப் பழக்கத்திற்கு எதிராக அவரால் முடிந்த அளவுக்கு அவர் போராடிப் பார்த்துவிட்டார். அத்தொல்லை அவர் தமக்குள் மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு, புறத்தோற்றத்தில் மலர்ச்சியான வராகவே தம்மை எப்போதும் காட்டிக்கொள்பவர்.

நோய் அறிதல்

அக்ரிமொனி

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

நவம்பர் 9 (1930) -

மூன்றாவது வீறியம் -
இரண்டு வேளை மருந்து

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

உடனடியான முன்னேற்றம். சாராயத்தின் மீது இருந்த வேட்கை நின்றுவிட்டது. இப்போது ஏழு கிழமைகள் கழிந்த பின்பும், இன்றுவரை அவர் சாராயத்தைத் தொடவில்லை. பொதுவான நலநிலை மிக நன்றாக உள்ளது. அவர்தம் மனநிலையும் நன்றாக மலர்ச்சியடைந்துள்ளது.

குறிப்பு

இவ் ஐந்து நோய் வரலாறுகளும் 'ஹமியோபதியின்' உலகம் (The Homoeopathic World) திசம்பர் 1930, பிப்ரவரி 1931 இதழ்களில் வெளியிடப்பட்டவை.

- தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்

20. கெடுதலைப் போக்கிய பொடுதலை [வெர்வைன்]

நோய் வரலாறு 1

துயரர் : அறுபத்தெட்டு அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

கழுத்தின் பின்புறப்பகுதியில் வலி, தசைகளின் வலிமைக்குறைவு. முன்புறமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தலையை நிமிர்த்த முடிவதில்லை. கண்களின் மேற்பட்டைகள் தாமாகவே மூடிக்கொள்ளாதல். பேசுவதில் ஓரளவு இடர்ப்பாடு. தலைசுற்றல், இரண்டிரண்டாகத் தெரிதல் ஆகிய தாக்கங்கள். இவை ஆறுமாதங்களுக்கு முன் தொடங்கி மேலும் மேலும் என வளர்ந்து கொண்டுள்ளன. நடமாடுவதில் இடர்ப்பாடு, தலையைத் தொங்கப்போடுதல், கண்பார்வைக் குறைவு ஆகியவற்றால் உண்டாகிய வலியாலும் சோர்வாலும் தளர்ந்துவிட்டிருக்கின்ற நிலை.

நோயாளியின் இயல்பு

மிகுந்த மென்மை இயல்பும் கனிவும் உடைய உழவர். விலங்குகளின் மீது மிகுந்த அக்கறை காட்டுபவர். தம்மைப் பற்றிக் கவனித்துக் கொள்வதில் சிறிதும் கவனமில்லாதவர், தம்மைத் தாமே ஈகம் (தியாகம்) செய்துகொள்ளும் இயல்பினர். வாழ்க்கையின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் உயர்ந்த கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பவர். அவர்தம் திறத்திற்காகவும் நல் இயல்புகளுக்காகவும் மிகவும் மதிக்கப்படுபவர். எனினும், அவர்தம் உறவினர்களின் அடக்குமுறையான செயல்களை எதிர்க்கத் துணியாத குறைபாடு உடையவர்.

நோயறிதல்

மென்மை இயல்பும், ஈகம் செய்யும் இயல்பும் வெர்வைன் (Vervain) என்னும் பொடுதலை மருந்தைக் காட்டுகின்றன.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவு

23.10.1930	மூன்றாவது வீறியம் - மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை
12.11.1930	”
26.12.1930	”
6.1.1931	”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

முதன்முறையாகக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகளின் மூலம் உடனடியான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, அது தொடர்ந்து காணப்பட்டது. முதலில் அவருடைய வலி நீங்கியது, பிறகு அவர்தம் கழுத்து, கண்கள் ஆகியவற்றின் தசைகளினுடைய ஆற்றலை அவர் படிப்படியாகத் திரும்பப் பெற்றார். சனவரித் திங்கள் பத்தாம் நாளில் இருந்து எல்லா வகையிலும் அவர் இயல்பான நிலையில் இருப்பதால், அப்போது இருந்து அவருக்கு அம்மருந்து தேவைப்படவில்லை.

நோய் வரலாறு 2

துயரர் : நாற்பத்தைந்து அகவையுடைய பெண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

அவர் சிறுமியாய் இருந்த காலத்தில் இருந்தே தலைவலி நோவு உடையவர். முதலில் அத்தலைவலி ஆண்டுக்கு ஒருமுறையும், பின்னர் ஆண்டுக்கு இரண்டு முறையும் எனத் தாக்கியது. ஆனால் கடந்த இரண்டாண்டுகளாக அவருக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் கடுமையான தலைவலித் தாக்கம் உண்டாகிறது. அப்போது அவர் இரண்டு அல்லது மூன்று நாள்களுக்குப் படுக்கையிலேயே இருக்கவேண்டியவர் ஆகின்றார். அவர்தம் வாழ்நாள் முழுவதும் மலச்சிக்கல் உடையவர்.

துயரர்தம் ஐயல்பு

மிகவும் மென்மையானவர். பிறருக்குத் தொண்டாற்றுவதில் மிக்க விருப்புடையவர். சிறுவர்களின் கவனிப்புக்காகத் தம் வாழ்நாளை ஒப்படைத்துக் கொண்டவர். அவருக்கு உண்டாகும் மனக்கவற்சியினால், அவர்தம் சிறந்த பணிக்கு இடையூறு உண்டாகிறது. அதனால் அவருக்குப் பணி அமுத்தம் மிகுகின்றது.

நோயறிதல்

தொண்டுப் பணிக்குத் தம்மை ஒப்படைத்துக் கொண்டதும் அவர்தம் மென்மை இயல்பும் வெர்வைன் மருந்தைச் சுட்டுகின்றன.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

16.11.1930	மூன்றாவது வீறியம் - மூன்று நாள்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து
2.1.1931	”
1.2.1931	”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

முதன்முறையாக மருந்து கொடுக்கப்பட்டதில் இருந்து கடுமையான தலைவலித் தாக்கம் எதுவும் உண்டாகவில்லை. அவர்தம் பொதுவான நலநிலையிலும் நல்ல முன்னேற்றம் உண்டானது. அவர்தம் மலச்சிக்கல் துன்பத்திற்காகப் பின்னர் அம் மருந்தளவுகள் திரும்பவும் கொடுக்கப்பட்டன. அதனால் அத்தொல்லையும் கடந்த இரண்டு மாதங்களாகக் குறைந்துகொண்டே வந்து நீங்கிக் கொண்டுள்ளது.

நோய் வரலாறு 3

துயரர் : எழுபத்திரண்டு அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

நெடுநாளாக உள்ள அடிமுதுகு வலியும், கடந்த ஆறு மாதங்களாக உள்ள இடுப்பு நரம்பு வலியும். அவரால் கால் கல் (மைல்) தொலைவுக்கு மட்டும் மிகவும் மெல்ல நடக்க முடிகிறது. உடற்பயிற்சி இல்லாததால் பொதுவான உடல்நலமும் குறைந்துள்ளது. அதற்கு அவர் நிறையப் பண்டுவங்கள் செய்துகொண்டார் எனினும் அவற்றால் அவருக்கு நோய் சிறிதும் தணியவில்லை.

துயரர்தம் இயல்பு

அமைதியும், கனிவும், தாராளமனமும் ஆகிய இயல்புகளைக் கொண்டவர். அவர்தம் குடும்பம், நட்புச் சுற்றம் ஆகியவற்றுக்காகத் தம்மைத் தாமே ஒப்படைத்துக் கொண்டவர். அவரோடு தொடர்புடைய எல்லாராலும் அவருடைய தன்னலம் இல்லாமை, மலர்ச்சியான மனநிலை ஆகியவற்றுக்காக மிகவும் விரும்பப்படுகின்றவர்.

நோயறிதல்

ஏறத்தாழ முழுமையான நன்மாந்தர் ஆகிய அவருக்கு இருப்பதாக உள்ள ஒரே ஒரு குறை பிறருடைய நன்மைக்காக

மிகவும் மனக்கவற்சியுடன் தொண்டு செய்வதே ஆகும். இத்தகைய மிக உயர்வான நோக்கம் - வெர்வைன் மருந்தைச் சுட்டுகின்றது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகள்

7.11.1930 மூன்றாவது வீறியம் - மூன்று நாட்களுக்கு
இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து

24.11.1930 ”

நோய் நிலையின் முன்னேற்றம்

முதல் வேளை மருந்துக்குப் பின் மிகவும் குறிக்கத்தக்கவாறு முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. வலியும், விறைப்பான உணர்வும் குறைந்து - நடப்பது எளிதானது. இரண்டாவது முறையாகக் கொடுக்கப்பட்ட மருந்தளவுகளுக்குப் பின் அவருடைய நோய்நிலை ஏறத்தாழ மறைந்து, அவர்தம் பொதுவான நலநிலையிலும் நல்ல முன்னேற்றம் உண்டாயிற்று. இயல்பான உடற்பயிற்சிகளை அவரால் பெரும்பாலும் செய்ய முடிந்தது. இப்போது மூன்று மாதங்கள் கழிந்த பின்பும், மீண்டும் அம் மருந்தைத் தரவேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை.

நோய் வரலாறு 4

துயரர் : அறுபத்து நான்கு அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

ஐந்து மாதங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட சளிக்காய்ச்சலுக்குப் பிறகு கழுத்து, தோள்கள் ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் நெடுநாளைய வாதவலி, வலியால் உறக்கம் கலைந்து விடுகிறது. கழுத்து எலும்பு மூட்டில் 'கடக்' என்று ஓசை எழுவதுடன் குறிக்கத்தக்கவாறு விறைப்பு உணர்வும் உள்ளது. பல ஆண்டுகளாகவே பல்வேறு எலும்பு மூட்டுகளிலும், அங்கங்கே காணப்படும் வாதவலியின் தாக்கங்களும் உள்ளன.

துயரர்தம் ஐயல்பு

திருக்கோயிற் பணிக்காகவும், நோயாளிகள் ஏழைகள் ஆகியோர்தம் கவனிப்புக்காகவும் அவர் பல ஆண்டுகளாகத் தம்மை ஒப்படைத்துக் கொண்டு தொண்டாற்றி வருபவர். மிக உயர்வான குறிக்கோள்களைக் கொண்டவர். ஆயினும் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் குறுகிய மனப்பான்மையுடன் பார்ப்பவராகவும், தமது போக்கில் நெகிழ்ச்சி இல்லாத இறுக்கம் உடையவராகவும் உள்ளவர்.

நோயறிதல்

அவர்தம் உயர்வான தொண்டுநிலை வெர்வைன் மருந்தைச் சுட்டுகிறது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்துளவுகள்

10.10.1930 மூன்றாவது வீறியம் - மூன்று நாட்களுக்கு
இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து

27.10.1930 ”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

முதன்முறை கொடுக்கப்பட்ட மருந்துகளில் இருந்து மிகவும் நல்ல முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. இரண்டாவது முறையாக மருந்து கொடுக்கப்பட்டபின் அவருடைய நோய்நிலை முழுவதுமாக மறைந்து விட்டது. கடந்த நான்கு மாதங்களாக அவர் வாதவலியின் எத்தகைய அறிகுறியும் இல்லாமல் விடுதலையாக உள்ளார். இக்கடுங்குளிரின்போது அவ்வாறு இருப்பது முன்பெல்லாம் அவருக்கு இயலாததாக இருந்தது.

நோய் வரலாறு 5

துயரர் : நாற்பத்தெட்டு அகவையுடைய ஆண்

நோய்த்துன்ப வரலாறு

பல ஆண்டுகளாகவே நெடுநோயாக உள்ள செரியாமையும் பெருங்குடல் அழற்சியும் உடையவர். பெருங்குடல் இணைப்பு, பித்தப்பை ஆகிய இடங்களில் உள்ள இழுப்பது போன்ற வலி அவருக்குப் பெரும்பாலும் எப்போதும் காணப்பட்டது. உணவில் விருப்பம் இல்லை. அவருடைய நோய்நிலை மிகவும் கேடானதாக இருந்தது. அவருடைய உடல் எடை மிகவும் குறைந்திருந்தது. நெடுங்காலமாக மூக்கு, மூச்சுக்குழாய் ஆகியவற்றின் சவ்வு அழற்சி (Catarrh) கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக அவர் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று பண்டுவம் செய்து கொண்டார் எனினும், அவற்றால் அவருக்குத் தற்காலமான நோய்த் தணிவு தவிர வேறு நன்மை எதுவும் வாய்க்கவில்லை.

துயரர்தம் இயல்பு

அவர் நகர்ப்புறத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர்தம் கொடையுள்ளத் தின் காரணமாகப் பற்பல இழப்புகளுக்கும் மனக்கவற்சிக்கும் உள்ளானவர். அவரிடம் இருந்து திருடிக்கொண்டவர்களின் மீது கூட நடவடிக்கை எடுக்க விரும்பாத அளவுக்குக் கனிவு

மனப்பான்மை கொண்டவர். மிக்க தொல்லையில் இருப்பவர் களுக்காக உதவி செய்வதற்குச் சென்று எப்போதும் மிகக் கொடுமையான வம்புகளில் மாட்டிக்கொள்பவர். அவர்தம் நோக்கம் உயர்ந்ததாயினும், அதுபற்றிய புரிதல் உணர்வு அவருக்குப் போதுமான அளவு இருக்கவில்லை.

நோயறிதல்

பிறருக்குத் தொண்டு செய்வதில் அவருக்கு உள்ள விடாப்பிடியான விருப்பம் வெர்வைன் மருந்தைச் சுட்டுகின்றது.

கொடுக்கப்பட்ட மருந்துளவுகள்

10.9.1930	மூன்றாவது வீறியம் - இரண்டு வேளை மருந்து
9.10.1930	”
6.11.1930	மூன்றாவது வீறியம் - மூன்று நாட்களுக்கு இரண்டிரண்டு வேளை மருந்து
23.12.1930	”
5.2.1931	”

நோய்நிலையின் முன்னேற்றம்

நோயாளி கடந்த பத்தாண்டுகளாகவே ஏதாவது ஒரு பண்டுவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பவர். அவற்றால் பலமுறை அவருக்குச் சிறிதளவானவையும் தற்காலமானவையும் ஆகிய நன்மைகளே கிடைத்துள்ளன. ஆனால் வெர்வைன் மருந்தின் மூலம் அவர் அடைந்த முன்னேற்றம் உறுதியானதாகவும், அவரால் இதுவரை அறியப்படாத அளவுக்கு நீண்டகால நன்மை உடையதாகவும், உறுதியானதாகவும் இருந்தது. பெருங்குடல் அழற்சி நோயின் குறிகளும் அறிகுறிகளும் காணப்படாதவாறு மறைந்துவிட்டன. அவர்தம் உடல் எடையும் நிலையாகக் கூடியது. நோயாளி எல்லா வகையிலும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறார். அவருடைய மூக்கு - மூச்சுக்குழாய்ச் சவ்வு அழற்சித் தொல்லைகள் - இக்குளிர்காலத்திலும் கூட மிகமிகக் குறைந்த அளவில் உள்ளன.

குறிப்பு :

இங்கு கூறப்பட்ட ஐந்து நோய் வரலாறுகளும் ஓமியோபதியின் உலகம் (The Homoeopathic World) ஏப்ரல் 1931, மே 1931 ஆகிய இதழ்களில் வெளியிடப்பட்டவை.

- தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்.

ஒரு வாசகரின் கருத்து

மருத்துவ 'அறிவியல்' உலகம் மலர் மருத்துவத்திற்கு ஒரு மனத்தோற்ற விளைவைத் தவிர (Placebo effect) வேறு பயன் ஒன்றும் இல்லை என்று புறந்தள்ளுகிறது. ஆனால் இந்நூலில், உடல் நலத்தையும் மன நலத்தையும் பேண மலர் மருத்துவம் எவ்வாறு அரு மருந்தாக உள்ளது என்பதற்கான சான்றுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மாந்தர்க்கு மட்டுமின்றி (விலங்குகள், தாவரங்கள் உட்பட) பிற உயிர்களுக்கும் மலர் மருத்துவம் பயன் அளிக்கக் கூடியது என்பதற்கும் சான்று கூறப்பட்டுள்ளது.

உடல்நலக் கேட்டிற்கு மனநிலை எவ்வாறு வழிகோலுகின்றது என்பதும், ஒருவருடைய மன இயல்புக்கு ஏற்ற மலர் மருந்தைத் தேர்வு செய்வதில்தான் இம் மருத்துவத்தின் வெற்றி அமைந்திருக்கிறது என்பதும் இந்நூலில் அருமையாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய பட்டறிவுகள் மேலும் மேலும் ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படும் போதுதான் - இவை வெறும் தற்செயல் நிகழ்வுகள் அல்ல என்று ஏற்கப்படும்; மன நலம் சார்ந்த துறையினரின் கவனம் மலர் மருத்துவத்தின் பால் திரும்பும்.

ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் மலர் மருத்துவத்தை ஆழ்ந்து பயிலவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை என்னுள் மேலும் தூண்டுவதாக இந்நூல் உள்ளது.

பொன்.சந்திரன்

உளவியல் ஆராய்ச்சியாளர்,

கோவை.

எழுத்தாணி